

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΘΡΗΝΟΥ

ἦτοι

Ο ΟΡΘΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Τό [πρωτότυπο κείμενο](#) μέ τήν [νεοελληνική απόδοση](#)
τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Ἀνδρέα Θεοδώρου

[[ΟΡΘΡΟΣ](#)] [[ΚΑΝΩΝ](#)] [[ΕΓΚΩΜΙΑ](#)] [[ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ](#)] [[ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ](#)] [[ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ](#)]
[[ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ](#)] [[ΜΕΤΑ ΛΙΤΑΝΕΙΑ](#)] [[ΠΑΤΕΡΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ](#)]

ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ

καθ' ᾧ ἐορτάζομεν τήν
θεόσωμον ταφήν
καὶ τήν εἰς ᾄδου κάθοδον
τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ο ΟΡΘΡΟΣ

(Τελεῖται συνήθως τῇ Μ. Παρασκευῇ
ἐσπέρας· ἐνιαχοῦ ὅμως τελεῖται κατὰ τὴν
ἀρχαίαν συνήθειαν τὰς πρώτας πρωῒνὰς
ῥας τοῦ Μ. Σαββάτου).

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως λέγει ὁ
ἀναγνώστης τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ
τροπάρια Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...
Ὁ ἱερεὺς τὴν δέησιν καὶ ὁ ἀναγνώστης
τὸν Ἐξάψαλμον· εἶτα ὁ διάκονος τὰ
εἰρηνικά καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν· Ὅτι

ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ

καθ' ᾧ ἐορτάζομεν τήν θεόσωμον
ταφήν
καὶ τήν εἰς ᾄδου κάθοδον τοῦ
Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ο ΟΡΘΡΟΣ

(Τελεῖται συνήθως τῇ Μ. Παρασκευῇ ἐσπέρας· ἐνιαχοῦ
ὅμως τελεῖται κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τὰς πρώτας
πρωῒνὰς ῥας τοῦ Μ. Σαββάτου).

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως λέγει ὁ ἀναγνώστης τὸ
Τρισάγιον καὶ τὰ τροπάρια Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν
σου... Ὁ ἱερεὺς τὴν δέησιν καὶ ὁ ἀναγνώστης τὸν
ἐξάψαλμον· εἶτα ὁ διάκονος τὰ εἰρηνικά καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν
ἐκφώνησιν· Ὅτι πρέποι σοι πᾶσα δόξα...

πρέποι σοι πᾶσα δόξα...

Ἀκολουθῶς ψάλλομεν τὸ Θεὸς Κύριος μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἦχος β΄.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρῷ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀκολουθῶς ψάλλομεν τὸ Θεὸς Κύριος μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

Ὁ Θεὸς Κύριος φανερώθηκε σὲ μᾶς· εὐλογημένος εἶναι αὐτός, πού ἔρχεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου (ὁ ἀπεσταλμένος).

Στίχ. α΄. Νὰ δοξολογεῖτε τὸν Κύριο, ἐπειδὴ εἶναι ἀγαθός, ἐπειδὴ τὸ ἔλεός του διαρκεῖ αἰωνίως.

Ὁ Θεὸς Κύριος φανερώθηκε σὲ μᾶς· εὐλογημένος εἶναι αὐτός, πού ἔρχεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου (ὁ ἀπεσταλμένος).

Στίχ. β΄. Ὅλα τὰ ἔθνη μὲ περικύκλωσαν κι ἐγὼ ἀμύνθηκα ἐναντίον τους στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Ὁ Θεὸς Κύριος φανερώθηκε σὲ μᾶς· εὐλογημένος εἶναι αὐτός, πού ἔρχεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου (ὁ ἀπεσταλμένος).

Στίχ. γ΄. Ἡ σωτηρία μας ἐγίνε ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ εἶναι θαυμαστὴ στὰ μάτια μας.

Ὁ Θεὸς Κύριος φανερώθηκε σὲ μᾶς· εὐλογημένος εἶναι αὐτός, πού ἔρχεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου (ὁ ἀπεσταλμένος).

Ἦχος β΄.

Ὁ εὐγενὴς Ἰωσήφ, ἀφοῦ κατέβασε ἀπὸ τὸ σταυρὸ τὸ ἄχραντό σου Σῶμα, τὸ περιτύλιξε σὲ καθαρὸ σεντόνι, ραντίζοντάς το μὲ ἀρώματα, καὶ τὸ ἐνταφίασε σὲ μνήμα καινὸ (καινούργιο).

Δόξα.

Ὅταν κατέβηκες στὸ θάνατο, ἐσὺ πού εἶσαι ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατη, τότε νέκρωσες τὸν Ἄδη μὲ τὴν ἀστραπὴ τῆς θεότητός σου· ὅταν δὲ ἀνέστησες καὶ τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ὅλες οἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων (οἱ ἄγγελοι) κραύγαζαν· Χριστέ ὁ Θεός, πού παρέχεις ζωὴ, δόξα σοι.

Καὶ νῦν.

Ταῖς μυροφόροις γυναῖξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορᾷς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἐκφώνησις· Ὅτι σὸν τὸ κράτος...

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Σινδόνι καθαρᾷ καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ Σῶμα τὸ σεπτόν, ἐξαιτήσας Πιλάτω, μυρίζει καὶ τίθησιν, Ἰωσήφ καινῷ μνήματι· ὅθεν ὄρθρῃαι, αἱ μυροφόροι γυναῖκες, ἀνεβόησαν· Δεῖξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα.

Δεῖξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ, τὴν Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν. Ἔτερον. Ὅμοιον.

Ἐξέστησαν χοροί, τῶν Ἀγγέλων ὀρῶντες, τὸν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος· ὃν τὰ τάγματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι· καὶ δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Ὁ ἀναγνώστης τὸν Ν΄ Ψαλμόν.

ΚΑΝΩΝ

Καὶ ψάλλομεν τὸν παρόντα κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς ἐκτὸς τῶν Εἰρμῶν τῶν

Καὶ νῦν.

Στὶς μυροφόρες γυναῖκες, ποὺ παρουσιάστηκε κοντὰ στὸ μνήμα, ὁ ἄγγελος ἔλεγε μεγαλοφώνως· τὰ μύρα ἀρμόζουν στοὺς θνητούς, ὁ δὲ Χριστός, ποὺ πᾶτε νὰ μυρίσετε, ἀποδείχτηκε ξένος τῆς διαφθορᾷς (τῆς ἀποσύνθεσης).

Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἐκφώνησις· Ὅτι σὸν τὸ κράτος...

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ζήτησε τὸ σεπτὸ σῶμα ἀπὸ τὸν Πιλάτο, τὸ περιτύλιξε σὲ σεντόνι καθαρὸ, τὸ ἄλειψε μὲ μύρα καὶ τὸ τοποθέτησε σὲ μνήμα καινὸ (καινούργιο, ἀχρησιμοποίητο). Διὰ τοῦτο καὶ οἱ γυναῖκες, ποὺ ἦλθαν πολλὴν πρῶτὴν στὸ μνημεῖο, ἀναβόησαν· δεῖξε μας, Χριστέ, ὅπως προεῖπες, τὴν ἀνάστασι.

Δόξα.

Φανέρωσέ μας, Χριστέ, ὅπως προεῖπες, τὴν Ἀνάστασι.

Καὶ νῦν. Ἔτερον. Ὅμοιον.

Ἐξεπλάγησαν οἱ στρατιᾶς τῶν ἀγγέλων, ὅταν εἶδαν τὸν Χριστό, ποὺ κάθεται στοὺς κόλπους τοῦ Πατρὸς, νὰ κατατίθεται νεκρὸς στὸν τάφο, αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀθάνατος· τὸν ὁποῖο περικυκλώνουν τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων, καὶ δοξάζουν, μαζὶ μὲ τοὺς νεκροὺς στὸν Ἄδῃ, ὡς Κτίστη καὶ Κύριο.

Ὁ ἀναγνώστης τὸν Ν΄ Ψαλμόν.

ΚΑΝΩΝ

Καὶ ψάλλομεν τὸν παρόντα κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς ἐκτὸς τῶν Εἰρμῶν τῶν τεσσάρων πρώτων ᾠδῶν·

**τεσσάρων πρώτων ὥδων·
Καὶ σήμερον δὲ Σάββατον
μέλπω μέγα.**

**Ποίημα Κασσιανῆς μοναχῆς,
Μάρκου ἐπισκόπου Ἰδρουντος, καὶ
Κοσμᾶ μοναχοῦ.**

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι,
διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆς ἔκρυψαν, τῶν
σεσωσμένων οἱ Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ
Νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ἐνδόξως
γὰρ δεδόξασται.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον, καὶ
ἐπιτάφιον, ὥδὴν σοι ᾄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ
σου ζωῆς μοι, τὰς εἰσόδους διανοίξαντι,
καὶ θανάτῳ θάνατον, καὶ Ἄδην
θανατώσαντι.

Δόξα.

Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ, τὰ
ὑπερκόσμια, καὶ ὑποχθόνια, κατανοοῦντα
Σωτὴρ μου, ἐδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου·
ὑπὲρ νοῦν ὥράθης γάρ, νεκρὸς
ζωαρχικώτατος.

Καὶ νῦν.

Ἵνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης,
καταπεφοίτηκας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς·
ἀπὸ γὰρ σοῦ οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασις
μου ἢ ἐν Ἀδάμ, καὶ ταφεῖς φθαρέντα με,
καινοποιεῖς Φιλάνθρωπε.

**Καταβασία. Κύματι
θαλάσσης...**

**Καὶ σήμερον δὲ Σάββατον μέλπω
μέγα.**

**Ποίημα Κασσιανῆς μοναχῆς,
Μάρκου ἐπισκόπου Ἰδρουντος, καὶ
Κοσμᾶ μοναχοῦ.**

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκεῖνον, ποῦ στὸν παλιὸ καιρὸ ἔκρυψε (καταπόντισε) τὸ
διώκτην τύραννον (τὸν Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου) στὸ κύμα τῆς
θάλασσας (Ἐρυθρᾶς), τὰ παιδιὰ αὐτῶν ποῦ σώθηκαν
τότε τὸν ἔκρυψαν κάτω ἀπὸ τὴ γῆ (στὸν τάφο)· ἐμεῖς
ὅμως, σὰν τὶς νεάνιδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἃς ψάλλουμε
στὸν Κύριο, γιὰτὶ μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ ὑπερβολικὰ
δοξάστηκε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Κύριε Θεέ μου, θὰ τραγουδήσω ὕμνον ἐξόδιο (κατὰ τὴν
ἐκφορά σου) καὶ ὥδὴν ἐπιτάφια σ' ἐσένα, ποῦ μετὰ τὴν
ταφή σου ἄνοιξες γιὰ μένα τὶς εἰσόδους τῆς ἀθάνατης
ζωῆς, καὶ μετὰ τὸ θάνατό σου θανάτωσες τὸ θάνατο καὶ τὸν
ἄδη.

Δόξα.

Ἄνω σὲ θρόνο καὶ κάτω σὲ τάφο, βλέποντα τὰ
ὑπερκόσμια (οἱ ἄγγελοι) καὶ τὰ ὑποχθόνια (οἱ ψυχὲς στὸν
ἄδη), συγκλονίζονταν γιὰ τὴ νέκρωσή του· διότι
φανερώθηκες, κατὰ τρόπο ἀσύλληπτο στὸ νοῦ, νεκρὸς
ποῦ ἔσφυζε καὶ παρεῖχε ζωή.

Καὶ νῦν.

Γιὰ νὰ γεμίσεις τὰ πάντα μετὰ τὴ δόξα σου, κατέβηκες
Κύριε, στὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς (στὸν τάφο καὶ στὸν
ἄδη)· διότι ἀπὸ σένα δὲν κρύφτηκε ἡ ὕπαρξή μου, ποῦ
ἔχω ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ· ταφεῖς δέ, κάνεις καινούργιο ἐμένα,
ποῦ παραδόθηκα στὴ φθορά, φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Κύματι θαλάσσης...

ᾠδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν
τὴν γῆν ἀσκέτως, ἢ κτίσις κατιδοῦσα, ἐν
τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῶ
συνείχετο· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου
Κύριε, κραυγάζουσα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς
ὁράσεις πληθύνας· νῦν δὲ τὰ κρύφια σου,
θεανδρικῶς διετράνωσας, καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ
Δέσποτα. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου
Κύριε, κραυγάζουσιν.

Δόξα.

Ἦπλωσας τὰς παλάμας, καὶ ἦνωσας τὰ τὸ
πρὶν διεστῶτα, καταστολῇ δὲ Σῶτερ, τῇ ἐν
σινδόνι καὶ μνήματι, πεπεδημένους
ἔλυσας· Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε,
κραυγάζοντας.

Καὶ νῦν.

Μνήματι καὶ σφραγίσιν, Ἀχώρητε
συνεσχέθης βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν
δύναμίν σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας,
θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν· Οὐκ ἔστιν
ἅγιος, πλήν σου Κύριε φιλόανθρωπε.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων...

Μικρὰ συναπτὴ καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἶ
ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Κάθισμα. Ἦχος α´. Αὐτόμελον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται
τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ
ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο
κηρύττοντος, Γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ
δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην·

ᾠδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

Ἐσένα, Κύριε, ποὺ κρέμασες τὴ γῆ πάνω στὰ ὕδατα
χωρὶς ὑποστήριγμα, ἀφοῦ σὲ εἶδε ἢ κτίση νὰ κρέμεσαι
στὸν τόπο τοῦ Κρανίου, κατεχόταν ἀπὸ μεγάλη
κατάπληξη, κραυγάζουσα· δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἅγιος,
ἐκτὸς ἀπὸ ἐσένα, Κύριε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Στὴν παλιὰ ἐποχὴ ἔδειξες ἔμμεσα σύμβολα ποὺ
ἀναφέρονταν στὴν ταφὴ σου, πληθύνας τὶς σχετικὲς
(προφητικὲς) ὁράσεις. Τώρα ὅμως (στὴ νέα οἰκονομία)
ἔδειξες σαφῶς καὶ ἀπροκάλυπτα τὰ ἀπόρρητα σχέδιά
σου (τὴν ταφὴ καὶ τὰ ἄλλα σου μυστήρια) ποὺ
συντελέστηκαν στὸ θεανδρικό σου πρόσωπο· καὶ τὰ
ἔδειξες ὄχι μονάχα στοὺς ζῶντες, ἀλλὰ καὶ στὶς ψυχὲς
τῶν νεκρῶν στὸν Ἄδη, ποὺ φώναζαν· δὲν ὑπάρχει ἄλλος
ἅγιος ἐκτὸς ἀπὸ σένα, Κύριε.

Δόξα.

Ἦπλωσες τὶς παλάμες (ἐπάνω στὸ σταυρὸ) καὶ ἔνωσες
ἐκεῖνα, ποὺ πρῶτα ἦσαν διαχωρισμένα· μετὰ τὴ στολὴ δὲ
τῆς ταφῆς σου καὶ τὴν κατάθεσή σου στὸ μνήμα
ἐλευθέρωσες τοὺς φυλακισμένους (στὸν Ἄδη), ποὺ
κραύγαζαν· δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἅγιος ἐκτὸς ἀπὸ σένα,
Κύριε.

Καὶ νῦν.

Κύριε, ἐσὺ ποὺ ὡς Θεὸς εἶσαι ἀχώρητος, κρατήθηκες μετὰ
τὴ θέλησή σου σὲ μνήμα καὶ σφραγίστηκες μετὰ
σφραγίδες. Τὴ δύναμή σου δέ, ποὺ ἐκδήλωσες μετὰ τὶς
θεουργικὲς σου ἐνεργεῖες, τὴν ἔκανες γνωστὴ σ' αὐτοὺς
ποὺ ψάλλουν· δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἅγιος ἐκτὸς ἀπὸ σένα,
Κύριε.

Καταβασία. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων...

Μικρὰ συναπτὴ καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Κάθισμα. Ἦχος α´. Αὐτόμελον.

Οἱ στρατιῶτες, Σωτήρα, ποὺ φύλαγαν τὸν τάφο σου,
νεκρώθηκαν ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ τοῦ ἀγγέλου ποὺ φάνηκε
(κατὰ τὴν ἔγερσή σου) καὶ κήρυττε στὶς γυναῖκες τὴν
ἀνάστασι. Σὲ δοξάζουμε, τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό μας,

σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

ᾠδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προορῶν Ἀββακοῦμ ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ δυναστῶν διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ᾿Αδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐβδόμην σήμερον ἡγίασας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα, καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτὴρ μου, καὶ ἀνακτώμενος.

Δόξα.

Ῥωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος, ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκὸς ἢ ψυχῇ σου, διήρηται σπαράττουσα, ἅμφω γὰρ δεσμούς, τοῦ θανάτου καὶ ᾿Αδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Καὶ νῦν.

Ὁ ᾿Αδης Λόγε συναντήσας σοι, ἐπικράνθη, βροτὸν ὁρῶν τεθεωμένον, κατάστικτον τοῖς μῶλωσι, καὶ πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ, διαπεφώνηκεν.

Καταβασία. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου...

ᾠδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν· Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ

ποὺ καθαίρεσε τὴν φθορά, καὶ προσκυνοῦμε σένα, ποὺ ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο.

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

ᾠδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

Τὴ θεία σου κένωση στὸ σταυρό, Κύριε, προβλέποντας ὁ προφήτης Ἀββακοῦμ, φώναζε κατάπληκτος· ἐσύ, ἀγαθέ, συνέτριψες τὴ δύναμη τῶν δυναστευόντων τὸν ἄνθρωπο δαιμόνων, μὲ τὸ νὰ πλησιάσεις καὶ νὰ συναναστραφεῖς μὲ τὶς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, ποὺ κρατοῦνταν στὸν ἄδῃ.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν ἑβδομὴ μέρα (τὸ Σάββατο) τὴν ὁποία εὐλόγησες παλιά, ὅταν κατέπαυσες ἀπὸ τὸ δημιουργικὸ ἔργο σου, εὐλόγησες σήμερα· διότι καταργεῖς τὰ σύμπαντα καὶ τὰ κάνεις καινούργια, ἀναπαυόμενος, Σωτὴρ μου, ἐκ τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου σου καὶ ξανακάνοντας δικό σου τὸν ἀμαρτωλὸ ἄνθρωπο.

Δόξα.

Μὲ τὴ δύναμη τοῦ ἀνώτερου καὶ ἰσχυρότερου στοιχείου (τῆς θεότητός σου), ἀφοῦ νίκησες τὸ θάνατο διὰ τῆς σταυρώσεώς σου, ἡ ψυχὴ σου χωρίστηκε ἀπὸ τὸ σῶμα σου· ἐπειδὴ ὅμως καὶ τὰ δύο (σῶμα καὶ ψυχὴ) εἶναι θεοδύναμα, συντρίβουν καὶ τοὺς δύο δεσμούς, τοῦ θανάτου (τὸ σῶμα σου στὸν τάφο) καὶ τοῦ ἄδῃ (ἡ ψυχὴ σου), διὰ τῆς δυνάμεώς σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ.

Καὶ νῦν.

Ὁ ἄδης, Λόγε, ὅταν σὲ συνάντησε, γέμισε πικρία ἡ κοιλία του, βλέποντας ἄνθρωπο νὰ ἔχει γίνει Θεός, ποὺ ἦταν μὲν γεμάτος ἀπὸ τὰ σημάδια τῶν πληγῶν, παράλληλα ὅμως καὶ πανσθενουργὸς (παντοδύναμος). Μὲ τὸ φρικτὸ δὲ τοῦτο θέαμα, τοῦ κόπηκε ἡ φωνὴ (ἔπεσε νεκρὸς).

Καταβασία. Τὴν ἐν Σταυρῷ σου...

ᾠδὴ ε´. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας, Χριστέ, ἀφοῦ εἶδε μὲ θεία ἀποκάλυψη τὸ φῶς τῆς θείας σου ἐμφανίσεως, ποὺ ἔγινε μὲ συμπάθεια σὲ μᾶς, σηκωθείς ἀπὸ τὴ βαθιὰ νύχτα,

ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστοουργὸς χοϊκὸς χρηματίσας, καὶ σινδὼν καὶ τάφος ὑπεμφαίνουσι, τὸ συνόν σοι Λόγε μυστήριον· ὁ εὐσχήμων γὰρ βουλευτῆς, τὴν τοῦ σὲ φύσαντος βουλὴν σχηματίζει, ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς καινοποιοῦντός με.

Δόξα.

Διὰ θανάτου τὸ θνητόν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἡ γὰρ σὰρξ σου διαφθορὰν οὐκ εἶδε Δέσποτα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ σου εἰς Ἄδου, ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Καὶ νῦν.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν πλευρὰν Πλαστοργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν ἀνάπλασιν, τὴν τῆς Εὐας Ἀδάμ γενόμενος, ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς, ὕπνον φυσίζων, καὶ ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕπνου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Θεοφανείας σου Χριστέ...

Ῥδὴ C'. Ὁ Εἰρμός.

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητῶις Ἰωνᾶς· σοὶ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καὶ ταφῆς δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου, τοῦ θηρὸς ἀνέθορε, προσεφώνει δὲ τῇ κουστωδίᾳ· Οἱ φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῇ, ἔλεον αὐτοῖς

φώναζε· θὰ ἀναστηθοῦν οἱ νεκροὶ καὶ θὰ ἐγερθοῦν ἀπὸ τὰ μνήματα ὅσοι βρίσκονται σ' αὐτά, καὶ ὅλοι ποὺ θὰ εἶναι στὰ βάθη τῆς γῆς (τὸν ἄδην) θὰ γεμίσουν ἀπὸ ἀγαλλίαση.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Κάνεις καινούργιους, Πλαστοργέ μου, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πλάστηκαν ἀπὸ τῆς γῆς, μὲ τὸ νὰ γίνεις κι ἐσὺ ἄνθρωπος χοϊκὸς (ἀπὸ τὸ χῶμα). Τὸ καινούργιο δὲ σεντόνι καὶ ὁ τάφος δηλώνουν, Λόγε, τὸ μυστήριον ποὺ ὑπάρχει μέσα σου· διότι ὁ Ἰωσήφ, ὁ εὐσχήμων βουλευτῆς (μέλος τοῦ ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου) μὲ τὴν ἐνέργειά του (νὰ σὲ τυλίξει σὲ σεντόνι καὶ νὰ σὲ ἐνταφιάσει) πραγματοποιεῖ τὴ βουλὴ τοῦ Πατρὸς ποὺ σὲ γέννησε, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ ἔργου σου μὲ κάνει μεγαλόπρεπα καινούργιο.

Δόξα.

Διὰ τοῦ θανάτου σου, Κύριε, καταργεῖς τὸ θνητὸ καὶ διὰ τῆς ταφῆς σου μεταβάλλεις τὸ φθαρτὸ τῆς ἀνθρώπινης φύσεως· διότι ἀφθαρτίζεις κατὰ τρόπο ἀρμόζοντα στὸ Θεό, καὶ κάνεις ἀθάνατο τὸ πρόσλημμα (τὴν ἀνθρώπινη φύση ποὺ προσέλαβες)· ἔτσι ἡ σὰρκα (τὸ σῶμα σου) δὲν γνώρισε διαφθορὰ στὸν τάφο, Δέσποτα, οὔτε ἡ ψυχὴ σου ἐγκαταλείφθηκε σὰν ξένη στὸν ἄδην.

Καὶ νῦν.

Ἐσύ, Πλαστοργέ μου, ὁ ὁποῖος γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, ποὺ δὲν γνώρισε τὰ λόγια, καὶ κεντήθηκες τὴν πλευρά σου ἐπάνω στὸ σταυρό, ἐξ αὐτῆς (τῆς πλευρᾶς) πέτυχες τὴν ἀνάπλαση τῆς Εὐας, ἀφοῦ ἔγινες γι' αὐτὴν νέος Ἀδάμ, κι ἀφοῦ κοιμήθηκες ὑπερφυῶς στὸ σταυρὸ ὕπνο παρεκτικὸ ζωῆς, καὶ παρήγαγες ἐκ τοῦ ὕπνου σου καὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ σώματός σου ζωὴ πνευματικὴ, ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Θεοφανείας σου Χριστέ...

Ῥδὴ C'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς, κλείστηκε μὲν στὰ σπλάγχνα τοῦ θαλάσσιου κήτους, χωρὶς ὅμως νὰ κρατηθεῖ μέσα σ' αὐτὰ παντοτινά· διότι φέροντας τὸν τύπο σοῦ ποὺ ἔπαθες τὸ μαρτυρικὸ θάνατο καὶ ἐτάφης, ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ κῆτος, σὰν ἀπὸ νυφικὸ θάλαμο, καὶ προφητικὰ φώναζε στὴν κουστωδιά· ἔσεῖς ποὺ φυλάσσετε τὸν τάφο μάταια καὶ

ἐγκατελίπετε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀνηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἦς μετέσχες σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυταί σου, ὁ ναὸς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γάρ, εἷς ὑπάρχεις Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Δόξα.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφυ τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου, τῆς σαρκὸς ἢ χοϊκῇ οὐσίᾳ, ἀλλ' ἡ Θεότης ἀπαθὴς διέμεινε· τὸ φθαρτὸν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς, ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Καὶ νῦν.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, Ἄδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, Κραταῖε ζωαρχικῇ παλάμῃ, τὰ τοῦ θανάτου, κλεῖθρα διεσπάραξας, καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύτρωσιν ἀψευδῇ, Σῶτερ γεγωνὸς νεκρῶν πρωτότοκος.

Καταβασία. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη...

Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης...

Ὁ ἀναγνώστης τὸ Κοντάκιον.

Ποίημα Ρωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ.

Ἦχος β'. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας, νεκρὸς ὁρᾶται· καὶ σμύρνη καὶ σινδόνι ἐνελημμένος, ἐν μνημεῖῳ κατατίθεται, ὡς θνητὸς ὁ Ἀθάνατος. Γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἦλθον

ἄσκοπα, ἀφήσατε πίσω (χάσατε) τὸ θεῖο ἔλεος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Θανατώθηκες, ἀλλὰ δὲν χωρίστηκες ἀπὸ τῆς σαρκά, τὴν ὁποία προσέλαβες· διότι, ἂν καὶ καταστράφηκε τὸ σῶμα σου κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ ἔτσι μία ἦταν ἡ ὑπόστασις τῆς θεότητος καὶ τῆς σαρκὸς σου· διότι καὶ στὰ δύο ἕνας ὑπάρχεις Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος (Θεάνθρωπος).

Δόξα.

Τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ (ἡ ἁμαρτία) ἦταν ἀνθρωποκτόνο καὶ ὄχι θεοκτόνο· διότι, ἂν καὶ ἔπαθε ἡ χωματίνη οὐσία τῆς σαρκά σου, ἡ θεότητά σου παρέμεινε ἀπαθὴς· τὴν φθαρτὴ δὲ φύση σου μεταστοιχείωσες πρὸς ἀφθαρσία καί, διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου, τὴν ἔκανες πηγὴ ἀφθαρτῆς ζωῆς.

Καὶ νῦν.

Βασιλεύει μὲν ὁ ἄδης πάνω στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· ὅμως δὲν βασιλεύει αἰώνια· διότι, ὅταν ἐσύ, Κραταῖε, τέθηκες στὸν τάφο, μὲ τὴ ζωαρχικὴ παλάμη σου συνέτριψες τὶς κλειδαριές τοῦ θανάτου καὶ κήρυξες λύτρωση ἀληθινὴ σ' αὐτοὺς ποὺ ἀπὸ παλιὰ (ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀδάμ) κοιμώντουσαν ἐκεῖ, Σωτήρ, μὲ τὸ νὰ γίνεις ὁ πρῶτος ποὺ ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν.

Καταβασία. Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη...

Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης...

Ὁ ἀναγνώστης τὸ Κοντάκιον.

Ποίημα Ρωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ.

Ἦχος β'. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Αὐτός, ποὺ περιόρισε τὴ θάλασσα, ἐμφανίζεται νεκρὸς καί, περιτυλιγμένος σὲ σεντόνι καὶ ἀρώματα νεκρικά, τοποθετεῖται σὲ μνημεῖο ὡς θνητὸς ἄνθρωπος, ὁ

μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καὶ ἐκβοῶσαι·
Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ
ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς
ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος. Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων.

Ὁ συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ σταυροῦ
ἀνυψώθη, καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις·
τοῦτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ
τοῦ ξύλου, ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε,
καὶ τὸ φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλλοντο· ἡ
γῆ δὲ σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο·
ἡ θάλασσα ἔφυγε, καὶ αἱ πέτραι
διεβρρήγνυντο· μνημεῖα δὲ πολλὰ
ἠνεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθησαν
ἀγίων Ἀνδρῶν· Ἄδης κάτω στενάζει· καὶ
Ἰουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντήσαι
Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· τὰ δὲ Γύναια
κράζουσι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ
ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς
ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ, τὴν
θεόσωμον Ταφὴν, καὶ τὴν εἰς Ἄδου
Κάθοδον τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν, δι' ὧν τῆς
φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος ἀνακληθέν,
πρὸς αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκε.

Στίχ. Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον,
κουστωδία·
Οὐ γὰρ καθέξει τύμβος αὐτοζωΐαν.

Τῇ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει,
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄφραστον θαῦμα! ὁ ἐν καμίνῳ
ῥυσάμενος, τοὺς ὁσίους Παῖδας ἐκ
φλογός, ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους
κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν
μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

ἀθάνατος (Θεός). Γυναῖκες δὲ ἦλθαν στὸ μνημεῖο γιὰ νὰ
τὸν ἀλείψουν μὲ μύρα, κλαίοντας πικρὰ καὶ φωνάζοντας·
τοῦτο εἶναι τὸ Σάββατο, κατὰ τὸ ὅποιο ὁ Χριστός,
κοιμηθεῖς, τὴν τρίτη ἡμέρα θὰ ἀναστηθεῖ.

Ὁ Οἶκος. Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων.

Αὐτὸς ποὺ συγκρατεῖ τὰ πάντα ἀνυψώνεται ἐπάνω στὸ
σταυρὸ καὶ θρηνεῖ ὅλη ἡ κτίση, βλέποντάς τον νὰ
κρέμεται γυμνὸς ἐπάνω στὸ ξύλο· ὁ ἥλιος ἀπέκρυψε τὶς
ἀκτῖνες του καὶ οἱ ἀστέρες ἔχασαν τὸ φέγγος τους· ἡ δὲ
γῆ ἐσεῖετο ἀπὸ φόβο, ἡ θάλασσα τραβήχθηκε (ἀπὸ τὴ
στεριά) καὶ οἱ πέτρες ἔσπασαν· μνημεῖα δὲ πολλὰ
ἀνοίχτηκαν καὶ σώματα ἀγίων ἀνδρῶν ἀναστήθηκαν. Ὁ
ἄδης στενάζει στὰ καταχθόνια καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἔχουν στὸ
μυαλό τους νὰ συκοφαντήσουν τὴν ἀνάστασι τοῦ
Χριστοῦ, ἐνῶ οἱ γυναῖκες (μυροφόρες) ἔκραζαν· αὐτὸ
εἶναι τὸ ὑπερευλογημένο Σάββατο, κατὰ τὸ ὅποιο ὁ
Χριστός, κοιμηθεῖς, θὰ ἀναστηθεῖ τὴν τρίτη ἡμέρα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Κατὰ τὸ Ἅγιο καὶ Μεγάλο Σάββατο γιορτάζουμε τὸν
ἐνταφιασμὸ τοῦ μετὰ τῆς θεότητος ἀχωρίστως ἐνωμένου
Σώματος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, καθὼς καὶ τὴν κάθοδο τοῦ Κυρίου στὸν ἄδη,
διὰ τῶν ὁποίων τὸ ἀνθρώπινο γένος κλήθηκε νὰ
ἐπανέλθει ἀπὸ τὴ φθορὰ στὴν κατάστασι ὅπου ἦταν
ἀρχικά, καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκε στὴν αἰώνια ζωή.

Στίχ. Μάταια φρουρεῖτε τὸν τάφον κουστωδία·
Διότι δὲν θὰ κρατήσῃ ὁ τάφος τὴν αὐτοζωΐαν.

Γιὰ τὴν ἀπερίγραφη συγκατάβασή σου, Χριστέ ὁ Θεός
μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸ θαῦμα εἶναι ἀνέκφραστο! Ἐκεῖνος ποὺ στὸ καμίνι
(τῆς Βαβυλώνας) ἔσωσε τοὺς ὁσίους παῖδες ἀπὸ τὴ
φλόγα, τώρα τοποθετεῖται στὸν τάφο νεκρὸς χωρὶς πνοή
γιὰ νὰ σώσῃ ἐμᾶς, ποὺ μελωδικὰ τραγουδαμε· Θεὸς
Λυτρωτὴ, εἶσαι εὐλογημένος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τέτρωται Ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος, τὸν τρωθέντα λόγχῃ τὴν πλευράν, καὶ σθένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅλβιος τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δημιουργόν, ζωῆς θησαυρός, θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἢ τῶν ὅλων δέχεται ζωή, καὶ τοῦτον πηγὴν, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Μία ὑπῆρχεν, ἢ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος, καὶ ἐν τάφῳ, καὶ ἐν τῇ Ἑδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων· Λυτρωτά, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ἀφραστον θαῦμα...

Ὡδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὄν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Λέλυται ἄχραντος ναὸς, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκηνήν· Ἀδὰμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν,

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ ἄδης πληγώθηκε καίρια στὴν καρδιά, δεξάμενος στὰ σπλάγχνα του, ἐκεῖνον ποὺ στὸ σταυρὸ πληγώθηκε στὴν πλευρά, καὶ στενάζει λιώνοντας ἀπὸ τὴ φωτιὰ τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σώσει ἐμᾶς ποὺ μελωδικὰ ψάλλουμε· Θεὲ Λυτρωτή, εἶσαι εὐλογημένος.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εὐτυχὴς καὶ πλούσιος ὁ τάφος! Διότι, ἀφοῦ δέχτηκε μέσα του τὸ Δημιουργό, ὁ ὁποῖος φαινόταν νὰ κοιμᾶται, ἀποδείχτηκε θησαυρὸς ἀδαπάνητος θείας ζωῆς, γιὰ νὰ σώσει ἐμᾶς, ποὺ μελωδικὰ ψάλλουμε· Θεὲ Λυτρωτή, εἶσαι εὐλογημένος.

Δόξα.

Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο ποὺ ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς νεκρούς, ὁ Χριστὸς, ἢ ζωὴ τῶν ὅλων, δέχεται τὴν κατάθεσίν του στὸν τάφο, τὸν ὁποῖο ἀναδείχνει πηγὴ ἐγέρσεως πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν ποὺ μελωδικὰ ψάλλουμε· Θεὲ Λυτρωτή, εἶσαι εὐλογημένος.

Καὶ νῦν.

Μία ἦταν ἡ θεότητα τοῦ Χριστοῦ στὸν ἄδην καὶ στὸν τάφο καὶ στὴν Ἑδέμ, ἀχώριστη ἀπὸ τὴ θεότητα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν ποὺ μελωδικὰ ψάλλουμε· Θεέ, Λυτρωτή, εἶσαι εὐλογημένος.

Καταβασία. Ἀφραστον θαῦμα...

Ὡδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

Νὰ βγεῖς ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου μὲ φρίκη, οὐρανέ, καὶ ἄς σαλευτοῦν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· διότι, ἰδοὺ κατατάσσεται μεταξὺ τῶν νεκρῶν αὐτός, ποὺ κατοικεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό, καὶ φιλοξενεῖται σ' ἓνα μικρὸ τάφο· αὐτὸν τὰ παιδιὰ νὰ εὐλογεῖτε, οἱ ἱερεῖς νὰ ἀνυμνεῖτε καὶ ὁ λαὸς νὰ ὑπερυψώνει εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Καταστράφηκε ὁ καθαρὸς ναὸς (τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου), καὶ μαζί του ἀνορθώθηκε ἡ πεσούσα σκηνὴ τοῦ Δαβὶδ (ὁ βασιλικὸς οἶκος του)· διότι ὁ δεύτερος (πνευματικὸς)

κατήλθεν μέχρις Ἰδοῦ ταμείων· ὃν
Παῖδες εὐλογοῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον
Πνεῦμα, τὸν Κύριον· ὑμνοῦμεν καὶ
ὑπερυψοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πέπνυται τόλμα Μαθητῶν, Ἀριμαθαίας
δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ
γυμνὸν θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν,
αἰτεῖται, καὶ κηδεύει κραυγάζων· οἱ
Παῖδες εὐλογοῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Ὡ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ
ἀγαθότητος! ὦ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἐκὼν
γὰρ ὑπὸ γῆς σφραγίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις
οἰκῶν, καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται·
ὃν Παῖδες εὐλογοῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν
τὸν Κύριον· ὑμνοῦντες καὶ ὑπερυψοῦντες
αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Ἔκστηθι φρίττων οὐρανέ...

Ὁ Διάκονος· Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα
τοῦ φωτὸς ἐν ὕμνοις τιμῶντες
μεγαλύνωμεν.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ, καθορῶσα ἐν
τάφῳ, ὃν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς,
συνέλαβες Υἱόν· ἀναστήσομαι γὰρ καὶ
δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ,
ἀπαύστως ὡς Θεός, τοὺς ἐν πίστει καὶ
πόθῳ σὲ μεγαλύνοντας.

Ἀδάμ, ὁ Χριστὸς ποὺ κατοικεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ
σώσει τὸν πρῶτο Ἀδὰμ (ἀπὸ τὴν πτώση του στὴν
ἁμαρτία) κατέβηκε μέχρι τῶν σκοτεινῶν διαμερισμάτων
τοῦ ἅδη. Αὐτὸν τὰ παιδιὰ νὰ εὐλογοῖτε, οἱ ἱερεῖς ν'
ἀνυμνεῖτε, καὶ ὁ λαὸς νὰ ὑπερδοξάζει εἰς ὅλους τοὺς
αἰῶνες.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν
Κύριον· ὑμνοῦμε καὶ ὑπερυψοῦμε αὐτὸν σὲ ὅλους τοὺς
αἰῶνες.

Ἡ τόλμη τῶν μαθητῶν ἔχει παύσει (ἀπὸ φόβο πρὸς τοὺς
Ἰουδαίους). Τότε ὁ Ἰωσήφ, ὁ καταγόμενος ἐξ
Ἀριμαθαίας, παίρνει ἄριστα (διακρίνεται γιὰ τὴν τόλμη
καὶ τὴν ἀφοβία του)· διότι βλέποντας ἐσένα, τὸν Θεὸ ποὺ
κυβερνᾷ τὰ πάντα, νεκρὸ καὶ γυμνὸ (ἐπὶ τοῦ σταυροῦ),
ζητεῖ τὸ σῶμα σου καὶ τὸ κηδεύει. Αὐτὸν τὰ παιδιὰ νὰ
εὐλογοῖτε, οἱ ἱερεῖς ν' ἀνυμνεῖτε καὶ ὁ λαὸς νὰ
ὑπερδοξάζει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Καὶ νῦν.

Ὡ πόσο καινούργια καὶ παράδοξα θαύματα! Ὡ πόσο
μεγάλῃ ἀγαθότητῃ! Πόσο ἄφραστη ἀνοχή! Γιατί αὐτὸς
ποὺ κατοικεῖ στὰ ὑψηλὰ (στὸν οὐρανό), μὲ τὴ θέλησή
του θάβεται καὶ σφραγίζεται μὲ σφραγίδες,
συκοφαντούμενος σὰν λαοπλάνος Θεός! Αὐτὸν τὰ παιδιὰ
νὰ εὐλογοῦν, οἱ ἱερεῖς ν' ἀνυμνοῦν καὶ ὁ λαὸς νὰ
ὑπερδοξάζει σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον·
ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Ἔκστηθι φρίττων οὐρανέ...

Ὁ Διάκονος· Τὴν Θεοτόκον καὶ μητέρα τοῦ φωτὸς ἐν
ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνωμεν.

Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μὴν κλαῖς γιὰ μένα, Μητέρα, βλέποντας στὸν τάφο
νεκρὸν αὐτὸν ποὺ συνέλαβες στὴ μήτρα σου χωρὶς
σπορὰ ἀνδρική· γιατί θ' ἀναστηθῶ καὶ θὰ δοξαστῶ καί,
ὡς Θεός, θ' ἀνυψώσω σὲ ἄπαυστη δόξα ὅλους ἐκείνους
ποὺ μὲ πίστη καὶ πόθο σὲ δοξάζουν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐπὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς ὀδύνας
φυγοῦσα, ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἄναρχε
Υἱέ· νῦν δέ σε Θεέ μου, ἄπνουν ὁρῶσα
νεκρόν, τῇ ῥομφαίᾳ τῆς λύπης,
σπαράττομαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως
μεγαλυνθῇσωμαι.

Δόξα.

Γῇ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν
Ἄδου, οἱ πυλωροί, ἡμφιεσμένον,
βλέποντες στολήν, ἡμαγμένην Μῆτερ, τῆς
ἐκδικήσεως· τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυρῷ γάρ,
πατάξας ὡς Θεός, ἀναστήσομαι αὖθις καὶ
μεγαλύνω σε.

Καὶ νῦν.

Ἀγαλλιάσθω ἡ κτίσις· εὐφραινέσθωσαν
πάντες οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς
ἐσκύλευται Ἄδης· μετὰ μύρων Γυναῖκες
προσυπαντάτωσαν· τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾷ,
λυτροῦμαι παγγενῇ· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
ἐξαναστήσομαι.

Καταβασία. Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ...

Μετὰ δὲ τὴν Θ' Ὡδὴν, ἐξερχομένων τῶν
ιερέων καὶ ἱσταμένων πρὸ τοῦ Ἐπιταφίου,
θυμιασάντων δὲ κύκλῳ τὸν Ἐπιτάφιον,
ψάλλομεν εἰς τρεῖς στάσεις

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

(Τὰ ἐγκώμια συνήθως δὲν ψάλλονται ὅλα,
ἀλλὰ χάριν συντομίας παραλείπονται
πολλὰ ἐξ αὐτῶν. Ἐνταῦθα γίνεται πλήρης
παράθεσις των).

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὅταν, ἄναρχε Υἱέ μου, γεννῶντας σε κατὰ τρόπο ποῦ
ὑπερβαίνει τὰ κοινὰ μέτρα τῆς φύσεως, ἀπέφυγα τὶς
ὠδίνες τῆς γέννας, μακαρίστηκα (ἀπὸ ἀνθρώπων καὶ
ἀγγέλους). Τώρα ὁμως, Θεέ μου, βλέποντάς σε νεκρὸ
χωρὶς πνοή, κατακόπτεται ἡ καρδία μου σκληρὰ ἀπὸ τὸ
μαχαίρι τῆς λύπης. Ὅμως ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, γιὰ νὰ
πάρω κι ἐγὼ τὴ δόξα μου.

Δόξα.

Τὸ χῶμα τῆς γῆς, Μητέρα μου, μὲ σκεπάζει ὄχι παρὰ τὴ
θέλησή μου, ἀλλὰ φρίττουν ἀπὸ τρόμο οἱ φύλακες τοῦ
ἄδου (οἱ δαίμονες), βλέποντάς με νὰ εἶμαι ντυμένος τῇ
στολῇ τῆς ἐκδικήσεως, βουτηγμένη στὸ μαρτυρικὸ αἷμα
μου· διότι, ἀφοῦ, ὡς Θεός, ἐπάταξα τοὺς ἐχθροὺς μου
στὸ σταυρό, θ' ἀναστηθῶ πάλι καὶ θὰ σὲ δοξάσω.

Καὶ νῦν.

Ἄς νιώσει ἀγαλλίαση ἡ κτίσις, ἃς εὐφρανθοῦν ὅλοι οἱ
ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς· διότι ὁ ἐχθρὸς ἄδης ἔχει κατὰ
κράτος ἡττηθεῖ καὶ ἀπογυμνωθεῖ ἀπὸ τὴ δύναμὴ του. Ἄς
ἐτοιμάσουν οἱ εὐσεβεῖς γυναῖκες τὰ μύρα τους καὶ ἃς
ἔλθουν στὸν τάφο νὰ μὲ προῦπαντήσουν. Τὸν Ἀδὰμ καὶ
τὴν Εὐᾷ, μαζί μὲ τὸ καταγόμενο ἐξ αὐτῶν γένος,
λυτρῶν (ἐκ τοῦ θανάτου) καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ (ἀπὸ τοῦ
ἐνταφιασμοῦ μου) θ' ἀναστηθῶ ἐκ τῶν νεκρῶν.

Καταβασία. Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ...

Μετὰ δὲ τὴν Θ' Ὡδὴν, ἐξερχομένων τῶν ιερέων καὶ
ἱσταμένων πρὸ τοῦ Ἐπιταφίου, θυμιασάντων δὲ κύκλῳ
τὸν Ἐπιτάφιον, ψάλλομεν εἰς τρεῖς στάσεις

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

(Συνήθως δὲν ψάλλονται ὅλα, ἀλλὰ γιὰ συντομία
παραλείπονται πολλὰ ἀπ' αὐτά. Ἐδῶ παραθέτονται ὅλα).

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α΄.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκες; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις δέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾷς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν καὶ τὰ Πάθη σου· δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανέντας ἀνιστῶν.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄδῃ ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος ἀπολῦσαι τῶν βροτῶν;

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὥλεσας, καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου περνιστοῦ.

Ὁ ὥραϊος κάλλει, παρὰ πάντας βροτούς, ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὥραϊσας τοῦ παντός.

Ἄδης πῶς ὑποίσει, Σῶτερ παρουσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θᾶπτον συνθλασθεῖη σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτός σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α΄.

Ἐσύ, Χριστέ, πού εἶσαι ἡ ζωὴ τῶν πάντων, κατατέθηκες σὲ τάφο, καὶ οἱ ἐπουράνιες δυνάμεις γέμιζαν ἀπὸ ἐκπληξῆς, δοξάζουσαι τὴν ἄφατη ταπείνωση καὶ συγκατάβασή σου.

Ἐσύ ἡ ζωοπάροχη ἀρχὴ τοῦ κόσμου, μὲ ποιοῦ τρόπο πεθαίνεις; Πῶς κατοικεῖς σ' ἓνα μικρὸ τάφο; Μὲ τὴν ἄπειρή σου δύναμη ἀφανίζεις τὸ βασίλειο τοῦ θανάτου καὶ ἀνασταίνεις τοὺς νεκροὺς ποὺ κρατοῦνταν δέσμοι στὸν ἄδη.

Σὲ δοξάζουμε, Ἰησοῦ βασιλέα, καὶ τιμοῦμε τὴν ταφὴ καὶ τὰ ἅγια πάθη σου, γιατί μ' αὐτὰ μᾶς λύτρωσες ἀπὸ τὴν τυραννία τῆς φθορᾶς.

Ἐσύ, πού ἔστησες τὰ μέτρα πάνω στὰ ὁποῖα κτίστηκε ἡ γῆ, κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλέα, σὲ ἓνα μικρὸ μνημεῖο, ἀνασταίνοντας μαζί σου τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὰ μνήματα.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, ὁ βασιλιάς τοῦ παντός, τί ζητοῦσες ὅταν κατέβηκες στὸν ἄδη; Ἡ μήπως γιὰ νὰ ἐλευθερώσεις τὸ γένος τῶν θνητῶν;

Ὁ Δεσπότης ὅλων θεωρεῖται νεκρός, κείμενος σ' ἓναν καινούργιο τάφο, αὐτὸς ποὺ ἄδειασε (μὲ τὴν ἀνάστασή του) τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἐσύ, Χριστέ, πού εἶσαι ἡ ζωὴ τῶν πάντων, κατατέθηκες σὲ τάφο καὶ μὲ τὸ θάνατό σου ἀφάνισες τὸ θάνατο καὶ ἔγινες γιὰ τὸν κόσμο πηγὴ ἀφθαρτῆς ζωῆς.

Μαζί μὲ τοὺς κακούργους συγκαταλέχθηκες καὶ σύ, Χριστέ, δικαιώνοντας (συγχωρώντας) ὅλους ἐμᾶς ἀπὸ τὴν κακουργία τοῦ ἀρχαίου ἀπατεώνα (τοῦ διαβόλου, ποὺ ἐλάκτισε τοὺς πρωτόπλαστους μὲ τὴν παρακοή).

Αὐτός, πού ὑπερβαίνει σὲ ὁμορφιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, φαίνεται τώρα νεκρὸς μὲ ἄσχημη μορφὴ, ὁ Θεὸς ποὺ στόλισε τὰ πάντα μὲ τόση ὁμορφιά.

Ὁ ἄδης πῶς θὰ ὑποφέρει, Σωτήρα μου, τὴ δική σου παρουσία καὶ δὲ θὰ συντριβεῖ γρήγορα σκοτεινιασμένος καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὴ φωτεινὴ αἴγλη τῆς ἀστραπῆς τῆς θείας σου ἐνέργειας;

Ἰησοῦ γλυκύ μοι, καὶ σωτήριον φῶς,
τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ, κατακέκρυσται; ὦ
ἀφάτου, καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Ἀπορεῖ καὶ φύσις, νοερὰ καὶ πληθὺς, ἡ
ἀσώματος Χριστέ τὸ μυστήριον, τῆς
ἀφράστου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

Ὡ θαυμάτων ξένων! ὦ πραγμάτων
καινῶν! ὁ πνοῆς μοι χορηγὸς ἄπνους
φέρεται, κηδεύομενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυσ, καὶ τῶν κόλπων
Χριστέ, τῶν πατρῶων οὐδαμῶς
ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον
ὁμοῦ.

Ἀληθὴς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς Βασιλεὺς,
εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι,
ἐπεγνώσθης πάσῃ κτίσει Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστοουργέτα
Χριστέ, τὰ τοῦ Ἄδου ἐσαλεύθη θεμέλια,
καὶ μνημεῖα ἠνέωχθη τῶν βροτῶν.

Ὁ τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακὶ νεκρωθεὶς,
σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τοὺς
νεκροὺς λυτρῶν τῆς Ἄδου συνοχῆς.

Ἐκ φθορᾶς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου Σωτήρ,
σοῦ θανόντος καὶ νεκροῖς
προσφοιτήσαντος, καὶ συνθλάσαντος τοῦ
Ἄδου τοὺς μοχλοὺς.

Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ,
ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ
διώκει τὸν ἐν Ἄδῃ σκοτασμόν.

Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθὺς,
Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστεῖλαί σε, τὸν
ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Νεκρωθεὶς βουλήσει, καὶ τεθεὶς ὑπὸ γῆν,
ζωοβρῦτα Ἰησοῦ μου ἐζώσας,
νεκρωθέντα παραβάσει με πικρᾶ.

Ἥλλοιοῦτο πᾶσα, κτίσις πάθει τῷ σῶ·
πάντα γὰρ σοι Λόγε συνέπασχον, συνοχέα

Ἰησοῦ, ποὺ εἶσαι τὸ γλυκὸ καὶ σωτήριο φῶς μου, πῶς
εἶσαι τώρα κρυμμένος σὲ τάφο σκοτεινὸ; Ὡ πόσο ἄφατη
κι ἀνέκφραστη εἶναι ἡ ἀνοχή σου γιὰ μᾶς!

Ἀποροῦν ἡ νοερὰ φύση καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀσωμάτων
Δυνάμεων, Χριστέ, τὸ μυστήριον τῆς ἀφραστῆς καὶ
ἀρρητῆς θείας σου ταφῆς.

Ὡ θαύματα ξένα καὶ παράδοξα! Ὡ πράγματα καινοφανῆ
καὶ πρωτόγνωρα! Αὐτὸς ποὺ μοῦ ἔδωσε τὴν πνοή, τώρα
εἶναι ὁ ἴδιος χωρὶς πνοή, κηδεύομενος ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ
Ἰωσήφ.

Καὶ στὸ μνήμα μπῆκες καὶ τῶν πατρικῶν σου κόλπων
ποτέ δὲν ἀποχωρίστηκες, Χριστέ. Αὐτὸ εἶναι ἀληθινὰ
ξένο καὶ παράδοξο μαζί.

Ἰησοῦ, σ' ὁλόκληρη τὴν κτίση φανερώθηκες ἀληθινὸς
βασιλιάς καὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, παρὰ τὸ ὅτι ἔχεις
κλειστεῖ σὲ ἓνα μικρότατο μνημεῖο.

Ὅταν ἐσύ, πλαστοργε Χριστέ, τέθηκες στὸν τάφο, τὰ
θεμέλια τοῦ ἄδη σαλεύτηκαν καὶ ἀνοίχτηκαν τὰ μνημεῖα
τῶν νεκρῶν.

Αὐτὸς ποὺ περικλείει τὴ γῆ στὴν παλάμη του, ἀφοῦ
νεκρώθηκε κατὰ τὴ σάρκα του (τὸ σῶμα του) κρατεῖται
κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, λυτρώνοντας τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὴν
κράτηση τοῦ ἄδη.

Ἡ ζωὴ μου ἀνέβηκε (ἀπαλλάχτηκε) ἀπὸ τὴ φθορά,
Σωτήρ, ὅταν ἐσύ ἀπέθανες καὶ ἐπισκέφθηκες τοὺς
νεκροὺς, συντρίψας τοῦ ἄδη τοὺς μοχλοὺς.

Σὰν λυχνάρι φωτὸς ἡ σάρκα (τὸ σῶμα) τοῦ Χριστοῦ
τοποθετεῖται τώρα κάτω ἀπὸ τὸ μόδιο (κάδο ποὺ μετροῦν
τὰ σιτηρὰ), κι ἀφανίζει τὰ σκοτάδια τῶν νεκρῶν στὸν
ἄδη.

Τὸ πλῆθος τῶν νοερῶν στρατιῶν (οἱ ἀγγέλοι) τρέχει μὲ
τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ Νικόδημο νὰ σὲβάλουν, τὸν ἀχώρητο,
σ' ἓνα μνήμα μικρό.

Νεκρωθεὶς μὲ τὴ θέλησή σου καὶ τεθεὶς κάτω ἀπὸ τὴ γῆ
(στὸ μνήμα), ἐσύ, Σωτήρ μου, ποὺ ἀναβλύζεις ζωή, σ'
ἐμένα ποὺ νεκρώθηκα μὲ τὴν παράβασή μου, ἐνέσταξες
νάματα ζωῆς.

Μὲ τὸ πάθος σου, Λόγε, ὁλόκληρη ἡ κτίση ἀλλοιώνετο
(ἄλλαζε ὄψη) καὶ ὅλα ἐπάσχαν μαζί σου,

σε γινώσκοντα παντός.

Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβών,
Ἄδης ὁ παμφάγος ἐξήμεσεν, ἐξ αἰῶνος
οὐς κατέπιε νεκρούς.

Ἐν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ
τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκαίνισας,
ἀναστὰς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐπὶ γῆς κατῆλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ· καὶ
ἐν γῇ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον Δέσποτα, μέχρις
Ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Συγκλονεῖται φόβῳ, πᾶσα Λόγε ἡ γῆ, καὶ
Φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυσεν, τοῦ
μεγίστου γῆ κρυβέντος σου φωτός.

Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἐκουσίως
Σωτήρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς
ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ
ἀμαρτιῶν.

Δακρυρρόους θρήνους, ἐπὶ σὲ ἡ Ἀγνή,
μητρικῶς ὧ Ἰησοῦ ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα·
Πῶς κηδεύσω σε Υἱέ;

Ὡσπερ σίτου κόκκος, ὑποδὺς κόλπους
γῆς, τὸν πολύχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν,
ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

Ὑπὸ γῆν ἐκρύβης, ὥσπερ ἥλιος νῦν, καὶ
νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι· ἀλλ’
ἀνάτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

Ὡς ἡλίου δίσκον, ἡ σελήνη Σωτήρ,
ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἔκρυσεν,
ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

Ἡ ζωὴ θανάτου, γευσαμένη Χριστός, ἐκ
θανάτου τοὺς βροτοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ
τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς,
ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ νεκρώσει σου,
νέος Σῶτερ ἐν σαρκὶ φανεῖς Ἀδὰμ.

ἀναγνωρίζοντάς σε συνοχέα τοῦ παντός (αὐτὸν ποὺ
συγκρατεῖ καὶ συνέχει τὰ πάντα).

Ὁ παμφάγος ἄδης, ὅταν δέχτηκε στὴν κοιλία του τὴν
πέτρα τῆς ζωῆς (τὸν Χριστὸ), ἐξέρασε ὅλους ὅσους
κατάπιε ἀπὸ παλαιά.

Σὲ καινούργιο τάφο κατατέθηκες, Χριστέ, καὶ τὴ φύση
τῶν θνητῶν ἀνεκαίνισες, ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἐκ τῶν
νεκρῶν θεοπρεπῶς.

Κατέβηκες στὴ γῆ, Κύριε, γιὰ νὰ σώσεις τὸν Ἀδὰμ, καὶ
ἐπειδὴ δὲν τὸν βρῆκες ἐκεῖ, κατῆλθες μέχρι τὸ σκοτεινὸ
βασίλειο τοῦ ἄδου, ἀναζητώντας αὐτόν.

Ὀλόκληρη ἡ γῆ συγκλονιζόταν ἀπὸ φόβο, Λόγε, καὶ ὁ
ἥλιος τὶς ἀκτῖνες του ἀπέκρυσεν, μιᾶς καὶ τὸ μέγιστό σου
φῶς κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ (τὸν τάφο).

Ὡς ἄνθρωπος μὲν ἐκούσια πεθαίνεις, Σωτήρ, ὡς Θεὸς
ὁμως ἀνέστησες τοὺς θνητοὺς ἀπὸ τὰ μνήματα καὶ ἀπὸ
τὸ βάθος τῶν ἀμαρτημάτων τους.

Ἡ ἀγνή Μητέρα σου, ὧ Ἰησοῦ, σὲ ράντιζε μὲ θρήνους
γεμάτους ἀπὸ δάκρυα, βοώντας· πῶς θὰ μπορέσω, Υἱέ
μου, νὰ σὲ κηδεύσω;

Ὅπως ὁ κόκκος τοῦ σίτου θάβεται στοὺς κόλπους τῆς
γῆς (γιὰ νὰ βλαστήσει μετὰ), ἔτσι κι ἐσύ, ἐνταφιασθεῖς,
ἀπέδωσες πλουσιότατο στάχυν, ἀναστήσας ὅλους τοὺς
βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

Κρύφτηκες κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, Σωτήρ, ὅπως κρύβεται ὁ
ἥλιος, καὶ ἔχεις καλυφθεῖ τώρα ἀπὸ τὴ νύχτα τοῦ
θανάτου· ὁμως ἀνάτειλε λαμπρότερα διὰ τῆς
ἀναστάσεώς σου.

Ὅπως ἡ σελήνη ἀποκρύπτει τὸ δίσκο τοῦ ἡλίου (ὅταν
συμβαίνει ἔκλειψη), ἔτσι καὶ Σένα ἔκρυσεν τώρα ὁ τάφος
καὶ ἔπαθες σωματικὴ ἔκλειψη διὰ τοῦ θανάτου σου.

Ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ, ἀφοῦ γεύτηκε τὸ θάνατο,
ἐλευθέρωσε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ δώρησε
σὲ ὅλους τὴ ζωὴ.

Τὸν Ἀδὰμ, ποὺ παλαιὰ νεκρώθηκε ἀπὸ φθόνον (τοῦ
διαβόλου), ἐπαναφέρεις στὴ ζωὴ μὲ τὴ νέκρωσή σου,
Σωτήρ, ἀφοῦ φανερώθηκες στὴ σάρκα σου νέος ἐξ
οὐρανοῦ Ἀδὰμ.

Νοεραί σε τάξεις, ἡπλωμένον νεκρόν,
καθορῶσαι δι' ἡμᾶς ἐξεπλήττοντο,
καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτήρ.

Καθελών σε Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρόν, ἐν
μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο· Ἀλλ'
ἀνάστα σὺ ζῶν πάντας ὡς Θεός.

Τῶν Ἀγγέλων Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκώς,
νῦν καὶ λύπης τούτοις γέγονας αἴτιος,
καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, καὶ τοὺς ζῶντας
βροτούς, συνυποῖς· ὑπὸ τὴν γῆν δὲ
γενόμενος, τοὺς κειμένους δ' ὑπ' αὐτὴν
ἐξανιστᾷς.

Ὡσπερ λέων Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί,
ὥς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίστασαι,
ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφώς,
τοῦ Ἀδὰμ ἐξ ἧς τὴν Εὐὰν διέπλασας, καὶ
ἐξέβλυσας κρουνούς καθαρτικούς.

Ἐν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ Ἀμνός· σὺ
δ' ὑπαίθριος τυθεὶς ἀνεξίκακε, πᾶσαν
κτίσιν ἀπεκάθηρας Σωτήρ.

Τίς ἐξεΐποι τρόπον, φρικτὸν ὄντως καινόν;
ὁ δεσπότης γὰρ τῆς Κτίσεως σήμερον,
πάθος δέχεται, καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς.

Ὁ ζωῆς ταμίας, πῶς ὁρᾶται νεκρός;
ἐκπληττόμενοι οἱ Ἄγγελοι ἔκραζον· πῶς
δ' ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός;

Λογχονύκτου Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου
ζωὴν, τῇ ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς ἐξωσάσῃ με,
ἐπιστάξεις καὶ ζωοῖς με σὺν αὐτῇ.

Ἀπλωθεὶς ἐν ξύλῳ, συνηγάγω βροτούς·
τὴν πλευρὰν σου δὲ νυγείς τὴν
ζωήρρητον, πᾶσιν ἄφεσιν πηγάξεις Ἰησοῦ.

Οἱ νοερὲς τάξεις τῶν ἀγγέλων, βλέποντάς σε ξαπλωμένο
νεκρὸ γὰρ τὴ σωτηρία μας, γέμιζαν ἀπὸ ἐκπληξῆς,
καλυπτόμενες μὲ τὶς φτεροῦγες τους, Σωτήρ.

Ἀφοῦ σὲ κατέβασε ἀπὸ τὸ ξύλο νεκρὸ, Λόγε, ὁ Ἰωσήφ σὲ
κατέθεσε τώρα σὲ μνημεῖο. Ἀλλ' ἀνάστα καὶ σῶσε ὅλους
ὡς Θεός.

Σωτήρα μου, ἐσὺ ποὺ εἶσαι τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρά, τώρα
ἐγίνες αἰτία λύπης γι' αὐτούς, ποὺ σὲ βλέπουν νεκρὸ στὴ
σάρκα σου, χωρὶς πνοή.

Μὲ τὴν ἀνύψωσή σου στὸ ξύλο, συνανύψωσες καὶ τοὺς
ζῶντες βροτούς (ἀνθρώπους). Καὶ μὲ τὴν κατάθεσή σου
κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ἀνέστησες ὅσους ἦταν θαμμένοι σ'
αὐτήν.

Ἀφοῦ κοιμήθηκες σωματικά, Σωτήρ, ὅπως κοιμᾶται ὁ
λέων, σὰν μικρὸ λιοντάρι ἐγείρεσαι ἐσὺ ὁ νεκρὸς,
ἀπορρίπτοντας τὴ γηρασμένη σάρκα σου (τὸ παθητὸ τῆς
φύσεως).

Τρυπήθηκες τὴν πλευρὰ ἐσὺ, ὁ ὁποῖος πῆρες τὴν πλευρὰ
τοῦ Ἀδὰμ καὶ ἐξ αὐτῆς διαμόρφωσες τὴν Εὐὰ, καὶ
ἀνέβλυσες (ἀπὸ τὴν τρυπηθεῖσα πλευρά σου), νάματα
καθαρτικὰ ἁμαρτιῶν.

Παλαιὰ μὲν ὁ πασχάλιος ἀμνὸς θυσιαζόταν στὰ κρυφά·
ἐσὺ ὁμοῦς, ἀνεξίκακε Σωτήρ, θυσιασθεὶς σὲ χῶρο
ἀνοικτό, καθάρισες ὁλόκληρη τὴν κτίση ἀπὸ τὴν
ἀσχήμια τῆς φθορᾶς.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψει τὴ φρικτὴ καὶ πράγματι
καινοφανὴ συμπεριφορὰ; Αὐτὸς ποὺ κυριαρχεῖ στὴν
κτίση σήμερα δέχεται τὸ πάθος καὶ πεθαίνει γιὰ μᾶς (γιὰ
τὴ σωτηρία μας).

Αὐτὸς ποὺ κατέχει καὶ χειρίζεται τὴ ζωὴ πῶς
παρουσιάζεται τώρα νεκρός; Ἐκραζαν οἱ ἄγγελοι
ἐκπληττόμενοι· πῶς περιορίζεται σὲ μνήμα ὁ Θεός;

Ἀπὸ τὴν πλευρά σου, Σωτήρ μου, ποὺ τρυπήθηκε ἀπὸ τὴ
λόγχη, ἐπιστάξεις ζωὴ στὴ Ζωὴ (τὴν Εὐὰ), ποὺ μὲ
ἐξόρισε ἀπὸ τὴ ζωὴ (τοῦ Παραδείσου διὰ τῆς παρακοῆς
της), καὶ μὲ ζωογονεῖς μαζί της.

Ὅταν ἀπλώθηκες στὸ ξύλο (τὸ σταυρὸ), μάζεψες κοντά
σου τοὺς ἀνθρώπους· ὅταν δὲ τρυπήθηκες τὴ ζωήρρητη
πλευρά σου, πηγάξεις σὲ ὅλους ἄφεση ἁμαρτημάτων,

Ἰησοῦ.

Ὁ εὐσχήμων Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως σε, καὶ θαμβεῖται σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Ὑπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Κὰν νεκρὸς ὥράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Κὰν νεκρὸς ὥράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώωσας, τὸν ἐμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.

Ὡ χαρᾶς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς! ἥς περ τοὺς ἐν Ἄδῃ πεπλήρωκας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφὴν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος Φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ ῥομφαία, ἐστιλβοῦτο Χριστέ, καὶ ῥομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, καὶ ῥομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἑδέμ.

Ἡ Ἀμνὰς τὸν Ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίσιν βαλλομένη ἠλάλαζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον βοᾷν.

Κὰν ἐνθάπτη τάφῳ, κὰν εἰς Ἄδου μολῇς, ἀλλὰ Σῶτερ καὶ τοὺς τάφους ἐκένωσας, καὶ τὸν Ἄδην ἀπεγύμνωσας Χριστέ.

Ἐκουσίως Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώωσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Τῆς Τριάδος ὁ εἷς, ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον· φρίττει ἥλιος, καὶ τρέμει δὲ ἡ γῆ.

Ὁ εὐσχήμων (Ἰωσήφ), Σωτήρ μου, μὲ δέος ἐτοιμάζει τὸ νεκρὸ σῶμα σου καὶ σὲ κηδεύει εὐλαβῶς, μένοντας ἔκθαμβος ἀπὸ τῆ μορφῆ σου, ποὺ ἐμπνέει θάμβος ἱερό.

Κατελθὼν μὲ τὴ βούλησίν σου κάτω ἀπὸ τῆ γῆ, ὡς θνητός, ἐπαναφέρεις ἀπὸ τῆ γῆ στὰ οὐράνια, ἐκείνους ποὺ ἐξέπεσαν ἀπὸ ἐκεῖ, Ἰησοῦ.

Ἄν καὶ ἐθεάθης νεκρός, ὅμως, ὡς ζῶν ἀληθινὸς Θεός, ἐπαναφέρεις ἀπὸ τῆ γῆ πρὸς τὸν οὐρανὸ, στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐκείνους, Ἰησοῦ, ποὺ ἀπὸ ἐκεῖ εἶχαν ἐκπέσει.

Ἄν καὶ ἐθεάθης νεκρός, ὅμως, ὡς ζῶν ἀληθινὸς Θεός, ἀναζωογονήσας τοὺς βροτοὺς ποὺ νεκρώθηκαν (διὰ τῆς παρακοῆς), νεκρώνοντας συγχρόνως καὶ αὐτόν, ποὺ μὲ νέκρωσε (τὸ διάβολο).

Ὡ τῆς χαρᾶς ἐκείνης! Ὡ τῆς μεγάλης ἡδονῆς! Μὲ τίς ὁποῖες γέμισες τοὺς ἐν τῷ ἅδῃ νεκρούς, ἀστράφτοντας φῶς στὰ ζοφερὰ ἔγκατα τῆς γῆς (ἅδῃ).

Προσκυνῶ τὸ πάθος, ἀνυμνῶ τὴν ταφὴν, δοξάζων σου τὴ δύναμη, φιλάνθρωπε, διὰ τῶν ὁποίων ἀπαλλάχτηκα ἀπὸ τὰ πάθη τὰ φθοροποιά.

Ἐναντίον σου, Χριστέ, ἀκονιζόταν ἡ ρομφαία (ἡ σπάθη τῶν σταυρωτῶν) καὶ ταυτόχρονα ἡ ρομφαία τοῦ ἰσχυροῦ (διαβόλου) ἀμβλύνεται, καὶ νικᾶται ἡ ρομφαία (τοῦ ἀγγέλου), ποὺ φύλαγε τὴν πύλη τῆς Ἑδέμ.

Βλέπουσα ἡ ἀμνάδα (ἡ Θεοτόκος) τὸ ἄρνιο τῆς (τὸν Χριστὸ) νὰ ὀδηγεῖται σὲ σφαγὴ, πληττομένη ἀπὸ τὰ καρφιά τῆς λύπης θρηνοῦσε γοερῶς, παρακινούσα καὶ τὸ ποίμνιο (τοὺς πιστοὺς) νὰ φωνάζει καὶ αὐτό.

Εἶτε θάβεςαι στὸν τάφο, εἶτε πορεύεσαι στὸν ἅδῃ, Χριστέ, ἓνα εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι καὶ τοὺς τάφους ἄδειασες (ἀπὸ τοὺς νεκρούς) καὶ τὸν ἅδῃ ἀπεγύμνωσες ἀπὸ τὴ δύναμή του.

Ἀφοῦ κατήλθες ἐκουσίως κάτω ἀπὸ τῆ γῆ (στὸ μνήμα), ξανάδωσες ζωὴ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ νεκρώθηκαν, καὶ τοὺς ἀνύψωσες στὴ δόξα τοῦ Πατρός.

Ὁ ἓνας τῆς Τριάδος (ὁ Λόγος) ὑπέμεινε γιὰ μᾶς στὴ σάρκα τοῦ θάνατον ἐπονείδιστο· φρίττει γι' αὐτὸ ὁ ἥλιος καὶ τρέμει ἡ γῆ.

Ὡς πικρᾶς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ κατέθεντο, τὸν τροφέα μανναδότην Ἰησοῦν.

Ὁ Κριτὴς ὡς κριτός, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ, καὶ παρίστατο καὶ θάνατον ἄδικον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Ἀλαζῶν Ἰσραὴλ, μαιφόνε λαέ, τί παθὼν τὸν Βαραββᾶν ἠλευθέρωσας; τὸν Σωτήρα δὲ παρέδωκας Σταυρῷ;

Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῇ φύσει γέγονας ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῷ.

Ὑπακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρί, μέχρις Ἰδοῦ τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Οἱμοὶ φῶς τοῦ Κόσμου! οἱμοὶ φῶς τὸ ἐμόν! Ἰησοῦ μου ποθεινότατε ἔκραζεν, ἡ Παρθένος θρηνωδοῦσα γοερῶς.

Φθονουργέ, φονουργέ, καὶ ἀλάστορ λαέ, κἂν σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριον, αἰσχύνηται, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.

Δεῦρο δὴ μιარέ, φονευτὰ μαθητά, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς φιλόπρωτος τις, ὑποκρίνη μωρέ, καὶ τυφλὲ πανωλεθρότατε ἄσπονδε, ὁ τὸ μύρον πεπρακὼς διὰ τιμῆς.

Οὐρανίου μύρου, ποίαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὗρες καταρώτατε Σατάν.

Εἰ φιλόπτωχος εἶ, καὶ τὸ μύρον λυπῇ, κενουμένου εἰς ψυχῆς ἱλαστήριον, πῶς χρυσῷ ἀπεμπολεῖς τὸν Φωταυγῇ;

Ὡ Θεὲ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμή, πῶς ἐνέγκω σου ταφήν τὴν τριήμερον; νῦν

Σὰν ἀπὸ κρήνη πικρῇ, τῇ φυλῇ τοῦ Ἰούδα, οἱ ἀπόγονοί της στὸ μνήμα κατέθεσαν ἐκεῖνον, ποὺ τοὺς ἔδωσε τροφή τὸ μάννα στὴν ἔρημο.

Ὁ Κριτὴς τοῦ παντός (ὁ Χριστὸς) ὡς ὑπόδικος μπροστὰ στὸν κριτὴ (δικαστὴ) Πιλάτο στεκόταν καὶ ἄδικα κατακρίθηκε σὲ θάνατο σταυρικό.

Λαὲ τοῦ Ἰσραὴλ, φονικὲ καὶ ὑπερήφανε, τί σ' ἔπιασε νὰ ἐλευθερώσεις τὸν Βαραββᾶ, τὸ δὲ Σωτήρα νὰ παραδώσεις στὸ σταυρό;

Ἐσύ, ποὺ μὲ τὸ χέρι σου ἔπλασες τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὸ χῶμα, γιὰ χάρις του προσέλαβες τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου καὶ θεληματικὰ σταυρώθηκες.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὑπακούοντας στὸ θέλημα τοῦ Πατρός, κατέβης μέχρι τὸ φοβερὸ ἄδη, καὶ ἀνέστησες τὸ ἐκεῖ γένος τῶν βροτῶν (ἀνθρώπων).

Ἀλίμονό μου, φῶς τοῦ κόσμου! Ἀλίμονό μου, φῶς τὸ δικό μου! Ποθεινότατέ μου Ἰησοῦ, ἡ Παρθένος ἔκραζε, θρηνωδοῦσα γοερῶς.

Φθονερέ, φονικὲ καὶ ἀσεβέστατε λαέ, ἂν μὴ τί ἄλλο νὰ ντραπεῖς τὰ σεντόνια καὶ αὐτὸ τὸ σουδάριο (νεκρικὸ κεφαλόδεσμο) τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν (Αὐτά, βρεθέντα ἄθικτα στὸ μνήμα, ἀπέδειξαν περίτρανα τὴν ἀνάσταση, τὴν ὁποία ὁμῶς πεισματικὰ ἀρνήθηκαν ἐκεῖνοι).

Ἔλα λοιπόν, ἀκάθαρτε καὶ φονευτὴ μαθητὴ, νὰ μοῦ δείξεις τὴν αἰτία τῆς κακίας σου, γιὰ τὴν ὁποία ἔγινες προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Σὰν φιλόπρωτος τάχα ὑποκρίνεσαι, Ἰούδα, ἀνόητε καὶ τυφλέ, γεμάτε ἀπὸ ἐχθρότητα καὶ καταστροφικότητα, ἐσὺ ποὺ τὸ μύρο τοῦ Θεοῦ (τὸν Χριστὸ) πούλησες μὲ τιμή.

Τοῦ οὐρανίου μύρου (τοῦ Χριστοῦ) ποιά ἔλαβες τιμή; Τί δέχτηκες ἀντάξιο τοῦ ἀνεκτίμητου; Σὲ κυρίευσε λύσσα, τρισκατάρατε Σατανᾶ.

Ἄν εἶσαι πραγματικὰ φιλόπτωχος καὶ λυπᾶσαι γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ μύρου, ποὺ χύθηκε γιὰ ἐξιλέωση τῆς ψυχῆς (τῆς πόρνης γυναίκας), πῶς προδίδεις ἀντὶ χρυσοῦ αὐτόν, ποὺ παρέχει τὸ φῶς;

Ὡ Θεὲ καὶ Λόγε, ὦ γλυκιά μου χαρὰ, πῶς νὰ ὑποφέρω

σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγάς,
ἢ Θεόνυμφος Παρθένος ἐκραύγαζεν, ἵνα
κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Ὡς βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων
πληθὺς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε,
σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρί.

Πότε ἴδω Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν
χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ
Παρθένος ἀνεβόα γοερῶς.

Κἂν ὡς πέτρα Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος σύ,
κατεδέξω τὴν τομήν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν
τὸ ρεῖθρον, ὡς πηγὴ ὢν τῆς ζωῆς.

Ὡς ἐκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμόν,
τῆς πλευρᾶς σου προχεοῦσης ἀρδόμενοι,
τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν.

Θέλων ὥφθης Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρός,
ἀλλὰ ζῆς, καὶ τοὺς βροτοὺς ὡς
προεῖρηκας, ἀναστάσει σου Σωτήρ μου
ἐγερεῖς.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἀνυμνοῦμεν Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεόν,
σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ
δοξάζομεν τὴν θεῖαν σου Ταφὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ
τιμῶμεν τὴν Ταφὴν τὴν τριήμερον, τοῦ
Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ
Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο,
συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

τὴν ταφὴν σου τὴν τριήμερη; Τώρα τὰ μητρικά μου
σπλάγχνα σπαράσσονται ὀδυνηρά.

Ποιός θὰ μοῦ δώσει ὕδωρ καὶ δακρύων πηγές, ἡ
θεόνυμφη Παρθένος κραύγαζε, γιὰ νὰ κλάψω τὸν γλυκύν
μου Ἰησοῦ;

Ὡς βουνὰ καὶ νάπες (δασώσεις κοιλάδες) καὶ ἀνθρώπων
πλήθη πολλὰ νὰ κλάψετε καὶ νὰ θρηνήσετε μαζί μου τὴν
μητέρα τοῦ Θεοῦ σας.

Πότε θὰ δῶ, Σωτήρ μου, ἐσένα ποὺ εἶσαι τὸ ἄχρονον φῶς,
ἡ χαρὰ καὶ ἡδονὴ τῆς καρδιάς μου; Ἡ Παρθένος ἀνεβόα
γοερῶς.

Ἄν καὶ σὰν τὴ σκληρὴ κι ἀπότομη πέτρα (στὴν ἔρημο,
τὴν ὁποία κτύπησε ὁ Μωϋσῆς καὶ ἔτρεξαν ἄφθονα νερά),
δέχτηκες νὰ κοπεῖ ἡ ζωὴ σου (ἐπάνω στὸ σταυρὸ), ἀλλ'
ὄντας πηγὴ τῆς ζωῆς, ἀνέβλυσες τὸ ρεῖθρο τῆς ἀθάνατης
ζωῆς.

Ποτιζόμενοι ἀπὸ τὴν πλευρά σου, ποὺ σὰν μιὰ ἐνιαία
κρήνη πηγάζει τὸ διπλὸ ποταμὸ (αἷμα καὶ ὕδωρ),
γινόμαστε μέτοχοι τῆς ἀθάνατης ζωῆς.

Ἄν καὶ θέλοντας, Λόγε, ἐθεάθης στὸ μνήμα νεκρός,
ὅμως ζεῖς καί, ὅπως προεῖπες Σωτήρα μου, διὰ τῆς
ἀναστάσεώς σου θὰ ἐγείρεις ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκρούς.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἀνυμνοῦμε, Λόγε, σὲ τῶν ὅλων Θεὸ μαζί με τὸν Πατέρα
καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, καὶ δοξάζουμε τὴ θεῖαν σου ταφὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ μακαρίζουμε, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ με πίστη τιμᾶμε τὴν
τριήμερη ταφὴν τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Ἐσύ, Χριστέ, ποὺ εἶσαι ἡ ζωὴ τῶν πάντων, κατατέθηκες
σὲ τάφο, καὶ οἱ ἐπουράνιες δυνάμεις γέμιζαν ἀπὸ
ἐκπληξη, δοξάζουσαι τὴν ἄφατη ταπείνωση καὶ
συγκατάβασή σου.

Συναπτή μικρά καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι εὐλόγηταί σου τὸ ὄνομα, καὶ δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ θυμιάσαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α΄.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν πάντων Κτίστην· τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος Σῶτερ ἐκρύβη, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους Χριστέ, δύναντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Ὑπνωσας Χριστέ, τὸν φυσίζων ὕπνον ἐν τάφῳ, καὶ βαρέως ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς ἁμαρτίας, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνον ἔτεκόν σε Τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σῶ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ἄνω σε Σωτήρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, κάτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ, φρίττουσιν ὁρῶντα τὰ Σεραφίμ.

Ῥήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῇ σῇ σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρες Λόγε τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἥλιε ὑπὸ γῆν.

Γῆς ὁ καταρχάς, μόνῳ νεύματι πῆξας τὸν γύρον, ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδυ γῆν· φρίζον τῷ θεάματι Οὐρανέ.

Ἐδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ τὸν ἄνθρωπον χειρὶ σου πλάσας, ἵν' ἐξαναστήσης τοῦ πτώματος,

Συναπτή μικρά καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι εὐλόγηταί σου τὸ ὄνομα, καὶ δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ θυμιάσαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α΄.

Εἶναι ἄξιο νὰ δοξάζουμε ἐσένα, ποὺ ἠπλωσες τὰ χέρια σου ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ συνέτριψες τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Εἶναι ἄξιο νὰ δοξάζουμε ἐσένα ποὺ εἶσαι τῶν ὅλων Κτίστης, διότι διὰ τῶν παθημάτων σου πετύχαμε τὴν ἀπάθεια, λυτρωθέντες ἀπὸ τὴ φθορά.

Ἐφριξε ἡ γῆ, Σωτήρ μου, ἀπὸ φόβο, καὶ ὁ ἥλιος ἔκρυψε τὶς ἀκτίνες του, ὅταν ἐσύ, Χριστέ, τὸ ἄδυτο φῶς, εἰσῆλθες στὸν τάφο σωματικῶς.

Κοιμήθηκες, Χριστέ, τὸν ζωογόνο ὕπνο στὸν τάφο καὶ ἀπὸ τὸ βαρὺ ὕπνο τῆς ἁμαρτίας ἀνέστησες τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Μόνη ἀπὸ τὶς γυναῖκες σὲ γέννησα χωρὶς πόνους, τέκνον, τώρα δὲ μὲ τὸ πάθος σου νιώθω ἀφόρητους, ἔλεγε ἡ Μητέρα ἡ σεμνή.

Τὰ Σεραφεῖμ συγκλονίζονται ἀπὸ τρόμο, βλέποντάς σε, Σωτήρα μου, νὰ εἶσαι ἄνω ἀχώριστα ἐνωμένος μὲ τὸν Πατέρα καὶ κάτω νεκρὸ ἠπλωμένο στὴ γῆ.

Σχίζεται τοῦ ναοῦ τὸ καταπέτασμα, Λόγε, μὲ τὴ σταύρωσή σου, καὶ οἱ ἀστέρες κρύβουν τὸ φῶς τους, ὅταν ἐσύ, ὁ φωτεινὸς Ἥλιος, κρύφτηκες κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

Ἐκεῖνος, ποὺ στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας μὲ ἓνα μόνο νεῦμα του (μὲ μιὰ του προσταγὴ) στερέωσε τὴν περίμετρο τῆς γῆς, τώρα σὰν ἄνθρωπος χωρὶς πνοὴ βυθίστηκε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ· φρίζε, οὐρανέ, γιὰ τὸ θέαμα αὐτὸ τὸ φοβερό.

Βυθίστηκες κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ἐσύ ποὺ ἔπλασες μὲ τὰ χέρια σου τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ σηκώσεις ἀπὸ τὴν πτώση

τῶν βροτῶν τὰ στίφη, πανσθενεστάτῳ
κράτει.

Θρῆνον ἱερόν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ
θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρίν,
ἵνα καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις
Λόγε· ὅθεν σοὶ καὶ μύρα προσέφερον, ὡς
νεκρῷ τῷ ζῶντι, γυναῖκες Μυροφόροι.

Ἄδου μὲν ταφεῖς, τὰ βασίλεια Χριστέ
συντρίβεις, θάνατον θανάτῳ δὲ θανατοῖς,
καὶ φθορᾷ λυτροῦσαι τοὺς γηγενεῖς.

Ῥεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ
σοφία, τάφον ὑπεισδύσα ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν
τοῖς ἀδύτοις Ἄδου μυχοῖς.

Ἵνα τὴν βροτῶν, καινούργισω
συντριβεῖσαν φύσιν, πέπληγμαὶ θανάτῳ
θέλων σαρκί. Μῆτερ οὖν μὴ κόπτου τοῖς
ὀδυρμοῖς.

Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς
δικαιοσύνης, καὶ νεκρούς ὥσπερ ἐξ ὕπνου
ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν, τὸ ἐν τῷ Ἄδῃ
σκότος.

Κόκκος διφυῆς, ὁ φυσίζωος ἐν γῆς
λαγόσι, σπεῖρεται σὺν δάκρυσιν σήμερον,
ἀλλ' ἀναβλαστήσας, Κόσμον
χαροποιήσει.

Ἐπτήξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν
Παραδείσῳ, χαίρει δὲ πρὸς Ἄδην
φοιτήσαντος, πεπτωκὸς τὸ πρῶην, καὶ νῦν
ἐγγεγερμένος.

Σπένδει σοὶ χοάς, ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ
δακρύων, σαρκικῶς κατατεθέντι ἐν
μνήματι, ἐκβοῶσα· Τέκνον, ἀνάστα ὡς
προέφης.

Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλάβῳς σε τῷ καινῷ
συγκρύπτων, ὕμνους ἐξοδίους θεοπρεπεῖς,
τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοὶ
Σωτήρ.

Ἦλοις σε Σταυρῷ, πεπαρμένον ἢ σὴ

τοὺς τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὸ πανίσχυρο κράτος
σου.

Ἐλᾶτε νὰ ψάλλουμε θρῆνο ἱερὸ γιὰ τὸν Χριστὸ ποὺ
πέθανε, ὅπως οἱ μυροφόρες γυναῖκες ἔκαναν πρίν, ὥστε
ν' ἀκούσουμε μαζί τους καὶ τὸ «χαῖρε» (τοῦ ἀγγέλου).

Μύρο ἀληθινὸ ποὺ δὲν ἐξαντλεῖται ποτέ, ἐσὺ εἶσαι Λόγε
τοῦ Θεοῦ· γιαντὸ καὶ γυναῖκες μυροφόρες προσέφεραν
μύρα, ὡς σὲ νεκρό, σ' ἐσένα ποὺ εἶσαι γεμάτος ἀπὸ ζωῆς.

Μὲ τὸν ἐνταφιασμό σου, Χριστέ, συντρίβεις τὰ βασίλεια
τοῦ ἄδῃ, καὶ μὲ τὸ θάνατό σου θανατώνεις τὸ θάνατο καὶ
ἐλευθερώνεις ἀπὸ τῆ φθορᾶ τοὺς γηγενεῖς (τοὺς γήινους
ἀνθρώπους).

Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ὁποία πηγάζουννάματα
ζωῆς, ἀφοῦ εἰσῆλθε στὸν τάφο, ζωογονεῖ ὅσους ὑπῆρχαν
στὰ ἀδιαπέραστα βάθη τοῦ ἄδῃ.

Γιὰ νὰ κάνω καινούργια τὴ συντριβεῖσα (ἀπὸ τὴν
ἁμαρτία) φύση τῶν ἀνθρώπων, ἔχω κτυπηθεῖ θεληματικὰ
μὲ θάνατο στὴ σάρκα μου. Λοιπὸν, Μητέρα, μὴ
βασανίζεσαι μὲ ὀδυρμοὺς.

Κρύφτηκες κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ὁ φωτεινὸς Ἥλιος τῆς
δικαιοσύνης καὶ σήκωσες σὰν ἀπὸ ὕπνο τοὺς νεκρούς,
ἀφανίσας ὅλο τὸ σκοτάδι ποὺ ὑπῆρχε στὸν ἄδῃ.

Ὁ διπλὸς κόκκος (Θεὸς καὶ ἄνθρωπος), ὁ παρεκτικὸς
ζωῆς, σπεῖρεται σήμερα μὲ δάκρυα στοὺς κόλπους τῆς
γῆς· ἀφοῦ ὁμως βλαστήσει, θὰ γεμίσει τὸν κόσμον μὲ
χαρά.

Ζάρωσε ἀπὸ φόβο ὁ Ἀδάμ, ὅταν ἄκουσε τὸν Θεὸ νὰ
περπατᾷ στὸν Παράδεισο (τῆς Ἑδέμ), χαίρει ὁμως τώρα
ποὺ (ὁ Θεὸς) ἐπισκέφθηκε τὸν ἄδῃ, ὄντως τότε
πεπτωκὸς (στὴν ἁμαρτία), τώρα δὲ ἀναστημένος ἀπὸ τὸν
τόπο τῆς φθορᾶς.

Χύνει δάκρυα σ' ἐσένα, σὰν θυσία, ἡ Μητέρα σου
Χριστέ, ὅταν κατατέθηκες στὸ μνήμα, φωνάζουσα·
ἀνάστα, τέκνον μου, ὅπως προεῖπες.

Καλύπτοντάς σε μὲ εὐλάβεια, Σωτήρ, ὁ Ἰωσήφ στὸ καινὸ
μνημεῖο, σοῦ ψάλλει ἐπικήδεια ἄσματα ἀνακατεμένα μὲ
τοὺς θρήνους του.

Ἡ Μητέρα σου, Λόγε, βλέποντάς σε νὰ εἶσαι τρυπημένος
μὲ καρφίᾳ στὸ σταυρό, ἔχει κτυπηθεῖ στὴν ψυχὴ μὲ

Μήτηρ Λόγε, βλέψασα τοῖς ἥλοις λύπης
πικρᾶς, βέβληται καὶ βέλεσι τὴν ψυχὴν.

Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἡ Μήτηρ
καθορῶσα, πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρὸν,
δάκρυσι τὰς ὄψεις βρέχει πικρῶς.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ
σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τὴν ἄδικόν
σου σφαγὴν· ἔλεγεν ἡ Πάναγνος ἐν
κλαυθμῷ.

Ὅμμα τὸ γλυκύ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς
μύσω Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ
κηδεύσω σε; φρίττων ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Ὑμνοὺς Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος
ἐπιταφίους, ἄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι
νῦν· ἄδει δὲ σὺν τούτοις καὶ Σεραφίμ.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ, Ἥλιε
δικαιοσύνης· ὅθεν ἡ τεκοῦσα Σελήνη σε,
ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σῆς θεᾶς
στερουμένη.

Ἐφριξεν ὁρῶν, Σῶτερ, Ἄδης σε τὸν
ζωοδότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου
σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνας,
νεκροὺς ἐξανιστῶντα.

Ἥλιος φαιδρὸν, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα
Λόγε· καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστράψειας,
μετὰ θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη
τρόμφ, συσχεθεῖσα Σῶτερ τινάσσεται,
ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σε Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ
Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περι-
στείλαντες· Φρίζον, ἀνεβόων, πᾶσα ἡ γῆ.

Ἐδὺς Φωτουργέ, καὶ συνέδῃ σοι τὸ φῶς
ἡλίου· τρόμφ δὲ ἡ Κτίσις συνέχεται,
πάντων σε κηρύττουσα Ποιητήν.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει
λίθον· ἄνθρωπος θνητὸς δ' ὡς θνητὸν
Θεόν, κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ· φρίζον ἡ γῆ!

καρφιά καὶ βέλη λύπης πικρῆς.

Βλέποντας ἡ Μητέρα σου ἐσένα τὸν γλυκασμὸ τοῦ
παντός, νὰ ποτίζεσαι μὲ τὸ πικρὸ ποτὸ (τὴ χολή), βρέχει
τὸ πρόσωπό της μὲ δάκρυα πικρά.

Ἐχὼ πληγωθεῖ φοβερὰ καὶ τὰ σπλάγχνα μου
σπαράσσονται, Λόγε, βλέποντας τὴν ἄδικη σφαγὴ σου
στὸ σταυρό, ἔλεγε ἡ Πάναγνη μὲ κλαυθμό.

Πῶς νὰ κλείσω, Λόγε, τὰ γλυκὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη σου;
Πῶς νὰ σὲ κηδεύσω μὲ νεκροπρέπεια; Μὲ φρίκη φώναζε
ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος ψάλλουν ἐπιτάφια ᾠσματα
στὸ Χριστό, τώρα ποὺ νεκρώθηκε. Μαζί τους ψάλλουν
καὶ τὰ Σεραφεῖμ.

Βυθίζεσαι στὴ γῆ, Σωτήρα, Ἥλιε δικαιοσύνης· γιαντὸ ἡ
Μητέρα σου, σὰν ἄλλη σελήνη, παθαίνει ἐκλειψη, μὴ
βλέποντας τὸ πρόσωπό σου.

Ἐφριξε ὁρῶντας, Σωτήρ μου, ὁ ἄδης ἐσένα τὸ ζωοδότη,
νὰ τὸν ἀπογυμνῶνεις ἀπὸ τὸν πλοῦτο τοῦ καὶ νὰ
ἀνασταίνεις τοὺς νεκροὺς, ποὺ πέθαναν ἀπὸ παλαιά.

Ὁ ἥλιος μετὰ τὴ νύκτα, Λόγε, ἀκτινοβολεῖ λαμπρῶς,
ἀλλὰ κι ἐσύ, ἀφοῦ ἀναστηθεῖς, θὰ λάμπεις μετὰ θάνατο
φαιδρῶς, σὰν νὰ βγαίνεις ἀπὸ θάλαμο νυφικό.

Ἡ γῆ ἀφοῦ δέχτηκε στοὺς κόλπους της ἐσένα τὸ Σωτήρα
Πλαστουργό, κυριευθεῖσα ἀπὸ τρόμο, τινάσσεται,
ξυπνώντας μὲ τὸ τίναγμά της τοὺς νεκροὺς.

Ὁ Νικόδημος καὶ ὁ εὐσχήμων (Ἰωσήφ), ἀφοῦ σὲ
περιποιήθηκαν μὲ ἀρώματα κατὰ τρόπο ξένο καὶ
ἀσυνήθιστο, φώναζαν· φρίζε, ὀλόκληρη ἡ γῆ.

Κρύφτηκες, Φωτουργέ, καὶ μαζί σου κρύφτηκε τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου· ἡ δὲ κτίσις ἀπὸ τρόμο κατέχεται, κηρύσσοντάς
σε δημιουργὸ τοῦ παντός.

Λίθος (τοῦ μνήματος), ποὺ λαξεύτηκε ἀπὸ χέρι
ἀνθρώπινο, σκεπάζει τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο (τῆς
Ἐκκλησίας)· ἄνθρωπος δὲ θνητὸς (ὁ Ἰωσήφ) κρύβει
τώρα στὸν τάφο σὰν θνητό, τὸν Θεό· φρίζε ἀπὸ τρόμον ἡ
γῆ!

Ἴδε Μαθητὴν, ὃν ἠγαπήσας καὶ σὴν
Μητέρα, Τέκνον, καὶ φθογγὴν δὸς
γλυκύτατον, ἔκραζε δακρύουσα ἡ Ἀγνή.

Σὺ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγὸς Λόγε τοὺς
Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ ταθεὶς οὐκ
ἐνέκρωσας· ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων
τοὺς νεκρούς.

Κάλλος Λόγε πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ
πάσχειν ἔσχες, ἀλλ' ἐξαναστὰς
ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτούς
θείαις αὐγαῖς.

Ἔδυσ τῇ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν
φωσφόρος· καὶ μὴ φέρων βλέπειν ὁ ἥλιος,
ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Ἥλιος ὁμοῦ, καὶ σελήνη σκοτισθέντες
Σῶτερ, δούλους εὐνοοῦντας εἰκονίζον, οἱ
μελαίνας ἀμφιέννυνται στολάς.

Οἶδέ σε Θεόν, Ἐκατόνταρχος κἂν
ἐνεκρώθης· πῶς σὲ οὖν Θεέ μου ψαύσω
χερσί; φρίττω, ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Ὑπνωσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς
ἐξάγει· σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας Λόγε Θεοῦ,
βρύεις ἐκ πλευρᾶς σου Κόσμῳ ζωὴν.

Ὑπνώσας μικρόν, καὶ ἐζώωσας τοὺς
τεθνεῶτας, καὶ ἐξαναστὰς ἐξανέστησας,
τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθέ.

Ἦρθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς
σωτηρίας, τὸν οἶνον ζωῆς ἄμπελε·
Δοξάζω τὸ Πάθος καὶ τὸν Σταυρόν.

Πῶς οἱ νοεροί, Ταγματάρχαι σε Σωτὴρ
ὀρῶντες, γυμνὸν ἡμαγμένον κατάκριτον,
ἔφερον τὴν τόλμαν τῶν σταυρωτῶν;

Ἀραβιανόν, σκολιώτατον γένος Ἑβραίων,
ἔγνωσ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ· διὰ τί
κατέκρινας τὸν Χριστόν;

Χλαῖναν ἐμπαίγμου, τὸν Κοσμήτορα
πάντων ἐνδύεις, ὃς τὸν Οὐρανὸν

Κοίταξε μαθητὴ, τὸν ὁποῖο ἀγάπησες (τὸν Ἰωάννη) καὶ
τὴ Μητέρα σου, τέκνο γλυκύτατο, καὶ δῶσε λόγο
(μίλησέ μας), ἔκραξε μὲ δάκρυα ἡ ἀγνή.

Ἐσύ, Λόγε, ἐπειδὴ εἶσαι ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς, δὲ νέκρωσες
τοὺς Ἰουδαίους, ὅταν ἀπλώθηκες ἐπάνω στὸ σταυρό,
ἀλλ' ἀνέστησες καὶ αὐτῶν τοὺς νεκρούς.

Λόγε, πρὶν (κατὰ τὸ πάθος) οὔτε φυσικὴ ὁμορφιά εἶχες
οὔτε ὄψη καθαρὴ (τίς ἀφάνισαν τὰ παθήματα)· ὅταν
ὁμως ἀναστήθηκες ἐλαμψες ἐκθαμβωτικά, στολίσας τοὺς
ἀνθρώπους μὲ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ θείου σου φωτός.

Κρύφτηκες σωματικῶς στὴ γῆ ὁ ἀστέρας ὁ φωτεινός,
ποὺ ποτὲ δὲ δύνει, καὶ μὴν μπορώντας νὰ ὑποφέρει
βλέποντας αὐτὸ ὁ ἥλιος, ἔχασε τὸ φῶς του, ὅταν ἡ ἡμέρα
ἦταν σὲ ἀκμῇ (ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ).

Ὁ ἥλιος μαζί μὲ τὴ σελήνη, χάνοντας τὸ φῶς τους,
Σωτήρα, εἰκονίζαν δούλους καλοῦς, οἱ ὁποῖοι ντύνονται
μαῦρες στολές (γιὰ νὰ ἐκφράσουν πένθος σὲ θάνατο τοῦ
Κυρίου τους).

Ὁ ἐκατόνταρχος σὲ ἀναγνώρισε Θεό, ἔστω κι ἂν
νεκρώθηκες· ἐγὼ λοιπὸν πῶς θὰ σὲ ψαύσω μὲ τὰ χέρια
μου; Φρίττω! Φώναζε ὁ Ἰωσήφ.

Κοιμήθηκε ὁ Ἀδὰμ (κατὰ τὴ δημιουργία), ἀπὸ τὴν
πλευρά του ὁμοῦς βγῆκε ὁ θάνατος (ἡ Εὐὰ ποὺ ἔπεσε
στὴν ἁμαρτία)· τώρα δὲ σὺ, κοιμηθεῖς, Λόγε τοῦ Θεοῦ,
ἀναβλύζεις ἀπὸ τὴν πλευρά σου γιὰ τὸν κόσμον ζωὴ.

Κοιμήθηκες, Ἀγαθέ, γιὰ λίγο καὶ ζωοποίησες τοὺς
νεκρούς καί, ἀφοῦ ξύπνησες (ἀναστήθηκες), ξύπνησες
μαζί σου ὅλους, ὅσοι κοιμώντουσαν ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ὑψώθηκες ἀπὸ τὴ γῆ, Κύριε, ἀλλὰ ἀνέβλυσες τὸν οἶνο
τῆς σωτηρίας, ἄμπελε ποὺ στάζεις ζωὴ. Δοξάζω τὸ πάθος
σου καὶ τὸ σταυρό.

Πῶς οἱ νοεροὶ ταγματάρχες (οἱ ἄγγελοι), Σωτήρα,
βλέποντάς σε γυμνό, γεμάτο αἵματα καὶ καταδικασμένο,
ὑπέμειναν τὴν τόλμη τῶν σταυρωτῶν;

Διεφθαρμένο γένος τῶν Ἑβραίων, ὅμοιο μὲ ἀραβικό,
γνώρισες τὴν ἀνέγερση τοῦ ναοῦ (τὴν ἀνάστασι τοῦ
σώματος τοῦ Ἰησοῦ). Γιὰ ποῖο λόγο, λοιπόν,
καταδίκασες σὲ θάνατο τὸν Χριστό;

Ντύνεις μὲ χλαμύδα ἐμπαικτικὰ τὸν Κοσμήτορα τῶν

κατεστέρωσε, καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησε
θαυμαστῶς.

Ὡς περ πελεκάν, τετρωμένος τὴν πλευράν
σου Λόγε, σοὺς θανέντας παῖδας
ἐζώσας, ἐπιστάξας ζωτικούς αὐτοῖς
κρουνούς.

Ἦλιον τὸ πρὶν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους
κόπτων, ἔστησεν· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας,
καταβάλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Κόλπον πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας
Οἰκτίρμον, καὶ βροτὸς γενέσθαι
εὐδόκησας, καὶ εἰς Ἄδην καταβέβηκας
Χριστέ.

Ἦρθη σταυρωθεὶς, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν
κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν
προσκλίνεται, ὃ μὴ φέρουσα ἐσείετο
δεινῶς.

Οἶμοι ὦ Υἱέ! ἡ Ἀπείρανδρος θρηνεῖ καὶ
λέγει· ὃν ὡς Βασιλέα γὰρ ἤλπιζον,
κατάκριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

Ταῦτα Γαβριήλ, μοὶ ἀπήγγειλεν ὅτε
κατέπτη, ὃς τὴν Βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη
τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Φεῦ! τοῦ Συμεῶν, ἐκτετέλεσται ἡ
προφητεία· ἡ γὰρ σὴ ρομφαία διέδραμε,
τὴν ἐμὴν καρδίαν Ἑμμανουήλ.

Κἂν τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ
Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ ζωοδότης ἀνέστησεν, ὃν
ὁμεῖς ἐκτείνετε φθονερῶς.

Ἐφριξεν ἰδὼν, τὸ ἀόρατον φῶς σε Χριστέ
μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καὶ
ἐσκότασεν ὁ ἥλιος τὸ φῶς.

Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου
Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἑώρακε, σὲ τὸν
ἄφραστον καὶ ἄναρχον Θεόν.

Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ πανάφθορος Χριστέ
σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς σοὶ ἐφθέγγετο·
Μὴ βραδύνῃς ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

πάντων, ἐκεῖνον ποὺ γέμισε τὸν οὐρανὸ μὲ ἄστρα καὶ
στόλισε θαυμάσια τὴ γῆ.

Ὅπως ὁ πελεκάν (τὸ πτηνὸν), πληγωμένος τὴν πλευρά
σου, Λόγε, τὰ νεκρὰ παιδιὰ σου ἐζώσας, ἐπιστάξας σ’
αὐτὰ κρουνούς ζωοποιούς.

Παλαιὰ ὁ Ἰησοῦς (τοῦ Ναυῆ), θέλοντας νὰ κατακόψει
τοὺς ἀλλόφυλους, διέταξε τὸν ἥλιο ν’ ἀνακόψει τὴν
πορεία του. Ἐσὺ δέ, ὁ Κύριος, τὸν ἀπέκρυψες (στὸ
σταυρὸν), νικώντας τοῦ σκότους τὸν ἀρχηγὸ (διάβολο).

Χωρὶς ν’ ἀποχωριστεῖς ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους
(στὴν Τριάδα), εὐσπλαγχνε Χριστέ, εὐαρεστήθηκες νὰ
γίνεις ἄνθρωπος καὶ νὰ κατέβῃς στὴ σκοτεινὴ τοῦ ἅδι
περιοχή.

Ἀνυψώθηκε ἀπὸ τὴ γῆ στὸ σταυρὸ αὐτός, ποὺ κρέμασε
τὴ γῆ πάνω στὰ ὕδατα, καὶ τώρα νεκρὸς χωρὶς πνοὴ
θάβεται σ’ αὐτήν· αὐτὸ μὴν μπορώντας ν’ ἀντέξει (ἡ γῆ),
ἐσείετο ἰσχυρῶς.

Ἀλίμονο, Υἱέ μου! λέγει κλαίουσα ἡ ἀπείρανδρη (ἡ μὴ
γνωρίσασα ἄνδρα) Μητέρα· αὐτὸν ποὺ ἤλπιζα νὰ δῶ σὰν
βασιλέα, τὸν βλέπω καταδικασμένο στὸ σταυρό.

Αὐτὰ λοιπὸν μοῦ ἀνήγγειλε ὁ Γαβριήλ, ὅταν πέταξε πρὸς
ἐμὲ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ (κατὰ τὸν Εὐαγγελισμόν), μιλώντας
γιὰ αἰώνια βασιλεία τοῦ Υἱοῦ μου Ἰησοῦ.

Ἀλίμονο! Τοῦ Συμεῶν ἡ προφητεία βγῆκε ἀληθινὴ (εἶχε
πεῖ ὅτι τὸ δίστομο μαχαίρι τῆς λύπης θὰ διαπεράσει τὴν
καρδιά μου)· διότι ἡ δική σου ρομφαία, Ἑμμανουήλ (Υἱέ
καὶ Θεέ μου), διεπέρασε τὴν καρδιά μου.

Ντραπεῖτε τουλάχιστον τοὺς νεκρούς, ὦ Ἰουδαῖοι, τοὺς
ὁποίους ὁ ζωοδότης ἀνέστησε, τὸν ὁποῖο ἐσεῖς
θανατώσατε φθονερῶς.

Τρόμαξε ὁ ἥλιος καὶ ἔχασε τὸ φῶς του, ὅταν εἶδε ἐσένα,
Χριστέ, τὸ ἀόρατο φῶς νὰ κρύβεσαι στὸ μνήμα χωρὶς
πνοή.

Ἐκλαιε πικρῶς ἡ πανάμωμη Μητέρα σου, Λόγε, ὅταν
στὸν τάφο ἔβλεπε, ἐσένα τὸν ἄφραστο καὶ ἄναρχο Θεό.

Βλέποντας τὴ νέκρωσή σου ἡ παρθενικότατη Μητέρα
σου, Χριστέ, μὲ πίκρα στὴν ψυχὴ ἔλεγε· μὴν ἀργήσεις
στοὺς νεκρούς, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ζωή.

Ἄδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶδεν, Ἦλιε τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Μέγα καὶ φρικτόν, Σῶτερ θέαμα νῦν καθορᾶται! ὁ ζωῆς γὰρ θέλων παραίτιος, θάνατον ὑπέστη, ζωῶσαι θέλων πάντας.

Νύττη τὴν πλευράν, καὶ ἡλοῦσαι Δέσποτα τὰς χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σου ἰώμενος, καὶ τὴν ἀκρασίαν, χειρῶν τῶν Προπατόρων.

Πρὶν τὸν τῆς Ῥαχήλ, υἱὸν ἔκλαυσεν ἅπας κατ' οἶκον· νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρί.

Ῥάπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον πλάσαντος, καὶ τὰς μύλας θάλασαντος τοῦ θηρός.

Ὑμνοὶς σου Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ταφὴν τε, ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες σὴ ταφῇ.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον, κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα, καὶ βράβευσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σὲ τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Μικρὰ Συναπτὴ καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπαναπαυόμενος, καὶ σοὶ τὴν

Ὁ φοβερός ἄδης τρόμαξε, ὅταν σὲ εἶδε (στὰ μέρη του) ἀθάνατε Ἦλιε τῆς δόξης, καὶ ἐλευθέρωνε τοὺς φυλακισμένους (τὶς ψυχὰς ποὺ κατεῖχε) μὲ σπουδὴ (μὲ ταχύτητα).

Μέγα καὶ φρικιαστικὸν θέαμα, Σωτὴρ μου, παρουσιάζεται σήμερα· διότι αὐτὸς ποὺ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ζωῆς, ὑπέμεινε θάνατο, θέλοντας νὰ ζωοποιήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Τρυπιέσαι στὴν πλευρὰ καὶ καρφώνεσαι στὰ χέρια, Κύριε, θεραπεύοντας ἀπὸ τὴν πλευρά σου τὴν πληγὴ τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν ἀκράτεια, ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν προπατόρων.

Προηγούμενα ὅλες οἱ οἰκογένειες ἔκλαψαν μόνες τους τὸν υἱὸ τους, ἀπόγονο τῆς Ραχήλ (σφαγὴ τῶν νηπίων ἀπὸ τὸν Ἡρώδη)· τώρα τὸν Υἱὸ τῆς Παρθένου θρήνησαν ἡ ομάδα τῶν μαθητῶν μαζί μὲ τὴ Μητέρα.

Μὲ τὰ χέρια τους ἔδωσαν (οἱ Ἰουδαῖοι) ράπισμα στὴ σιαγὸνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος μὲ τὰ χέρια του ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο καὶ συνέτριψε τὰ κοφτερὰ σαγόνια τοῦ θηρίου (τοῦ διαβόλου).

Μὲ ὕμνους, Χριστέ, ἐγκωμιάζουμε ὅλοι οἱ πιστοί, οἱ λυτρωθέντες ἀπὸ τὸ θάνατο, τὴ σταύρωση καὶ τὴν ταφὴ σου.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα, τὴ δύναμη τῶν βασιλέων ἐνίσχυσε, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐσύ, ποὺ γέννησες τὴ ζωὴ, παναμώμητη ἀγνή Παρθένε, παῦσε τῆς Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα καὶ εἰρήνευσε αὐτήν, ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Εἶναι ἄξιο νὰ δοξάζουμε ἐσένα, ποὺ ἄπλωσες τὰ χέρια σου ἐπάνω στὸ σταυρὸ καὶ συνέτριψες τὸ κράτος τοῦ ἐχθρους.

Μικρὰ Συναπτὴ καὶ ἐκφώνησις. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ ἐπαναπαυόμενος, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ

δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου
Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ
ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ θυμῷ πάλιν ὁ Ἱερεὺς ἀρχομένης τῆς
ἐπομένης τρίτης στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος γ´.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου,
προσφέρουσι Χριστέ μου.

Καθελὼν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθαίας, ἐν
τάφῳ σε κηδεύει.

Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοι Χριστέ μου,
κομίζουσai προφρόνως.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους,
προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις
πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ἰωσήφ τρισμάκαρ, κήδευσον τὸ σῶμα,
Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν
πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ
Σωτῆρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Ὡ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς
Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν ὁ
μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν Ῥύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος
κατέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθὺς τὸ

ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων.

Καὶ θυμῷ πάλιν ὁ Ἱερεὺς ἀρχομένης τῆς ἐπομένης τρίτης
στάσεως.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ἦχος γ´.

Ὅλες οἱ γενιές (τῶν ἀνθρώπων) προσφέρουν, Χριστέ
μου, ὕμνο στήν ταφή σου.

Ἀφοῦ σὲ κατέβασε ἀπὸ τὸ ξύλο ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ
Ἀριμαθαίας, σὲ τάφο σὲ κηδεύει.

Μυροφόρες ἦλθαν, φέρουσες μὲ χαρὰ μύρα γιὰ σένα,
Χριστέ μου.

Ἐλᾶτε ὅλη ἡ κτίσις νὰ προσφέρουμε στὸν Κτίστη,
ἐπικήδεια ἄσματα καὶ ὕμνους.

Ὅλοι μαζί μὲ τὶς Μυροφόρες ἅς ἀλείψουμε μὲ μύρα, σὰν
νεκρὸν, αὐτὸν ποὺ ζεῖ καὶ εἶναι παρεκτικὸς ζωῆς.

Τρισευτυχισμένη Ἰωσήφ, κήδευσε τὸ σῶμα Χριστοῦ τοῦ
ζωοδότη.

Αὐτοί, ποὺ ἔθρεψε μὲ μάννα στήν ἔρημο, ἔβαλαν σὲ
κίνηση τὴν πτέρνα τους, γιὰ νὰ κλοτσήσουν τὸν
εὐεργέτη.

Αὐτοί, ποὺ ἔθρεψε μὲ μάννα στήν ἔρημο, φέρουν στὸ
Σωτήρα χολὴ μαζί μὲ ὄξος.

Ὡ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ παραφροσύνη καὶ τὸ χριστο-
κτόνο μίσος, ἐκείνων ποὺ σκότωναν τοὺς προφήτες!

Σὰν ἀνόητος ὑπηρέτης πρόδωσε ὁ μύστης (αὐτὸς ποὺ
διδάχτηκε τὰ μυστήρια) τὴν ἄβυσσο τῆς σοφίας (τὸν
Χριστὸ).

Ὁ δόλιος Ἰούδας, ποὺ πούλησε τὸ ρύστη (τὸ Σωτήρα),
ἐγίνε αἰχμάλωτος (τοῦ διαβόλου).

Κατὰ τὸ Σολομώντα, εἶναι βαθὺς βόθρος τὸ στόμα τῶν
παράνομων Ἑβραίων (ἀπ' αὐτὸ προέρχονται μόνο ἠθικὲς

στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.

Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις, τρίβολοι καὶ παγίδες.

Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν ἄδην καθελόντι.

Ὑπτιον ὀρῶσα, ἡ Πάναγνός σε, Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος;

Θρῆνον συνεκίνει, ἡ πάναγνός σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.

Γύναϊα σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν τὸ θεῖον μύρον.

Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία σου δυναστεία.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σῆ Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα Ἰδοῦ, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ἰούδα.

Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταὶ σου Λόγε, Υἱέ Θεοῦ παντάναξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Υἱέ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον, ἐν Ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠγάλαζεν ὀρῶσα.

Σῶμα τὸ ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει,

ἀκαθαρσίες).

Στὸ διαστραμμένο δρόμο ποὺ πᾶνε οἱ παράνομοι Ἑβραῖοι, ὑπάρχουν ἀγκάθια μόνο καὶ παγίδες.

Ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μαζί με τὸ Νικόδημο, με τρόπο ποὺ πρέπει στοὺς νεκρούς, τὸν Κτίστη.

Ζωοδότη Σωτήρα, δόξα στὴ δύναμή σου, ποὺ συνέτριψε τὸν ἄδη.

Βλέποντάς σε, Λόγε, ξαπλωμένο (νεκρὸ) ἡ πάναγνη Μητέρα σου θρηνοῦσε, ὅπως ἀρμόζει σὲ μητέρες.

Ὡ ἄνοιξη γλυκιά μου, γλυκύτατο παιδί μου, ποὺ κρύφτηκε ἡ ὁμορφιά σου;

Θρῆνο συγκαλοῦσε ἡ πάναγνη Μητέρα σου, ὅταν νεκρώθηκες, Λόγε.

Γυναῖκες με μύρα ἤλθαν γιὰ ν' ἀλείψουν τὸν Χριστό, ποὺ εἶναι τὸ θεῖο μύρο.

Τὸ θάνατο θανατώνεις με θάνατο, ἐσὺ Θεέ μου, με τὴ θεία ἐξουσία σου.

Αὐτὸς ποὺ πλάνεψε (ὁ διάβολος) πλανήθηκε (ἀπὸ τὸν Θεὸ), ὁ δὲ παραπλανηθεὶς (ὁ ἄνθρωπος) λυτρώθηκε με τὸ σχέδιο τῆς σοφίας σου, Θεέ μου.

Στὸν πυθμένα τοῦ ἄδη ρίχτηκε ὁ προδότης, σὲ λάκκο καταστροφῆς.

Ἀγκάθια καὶ παγίδες οἱ δρόμοι τοῦ ἀθλίου, παράφρονος Ἰούδα.

Οἱ σταυρωτές σου, Λόγε, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, παμβασιλέα, θὰ καταστραφοῦν ὅλοι (μαζί με τὸν Ἰούδα).

Σὲ λάκκο καταστροφῆς (στὴν κόλαση) θὰ χαθοῦν ὅλοι οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων (οἱ φονιάδες).

Υἱέ τοῦ Θεοῦ παμβασιλέα, Θεέ μου, Πλαστοργέ μου, πῶς δέχτηκες τὸ πάθος;

Ἡ δάμαλις (ἡ Παρθένος), βλέποντας τὸ μόσχο (τὸν Υἱό της) κρεμάμενο στὸ ξύλο, θρηνοῦσε ἀπὸ πόνο (ἡχηρὰ).

Ὁ Ἰωσήφ μαζί με τὸ Νικόδημο κηδεύουν τὸ ζωηφόρο

μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς
δακρυῤῥοοῦσα, τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν
μου Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτει;

Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐάν, ἐλευθερῶσαι Μήτηρ,
μὴ θρήνει, ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου Υἱέ μου, τὴν ἄκραν
εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Ὅξος ἐποτίσθης, καὶ χολὴν Οἰκτίρμον,
τὴν πάλαι λύων γεῦσιν.

Ἰκρίῳ προσεπάγης, ὁ πάλαι τὸν λαόν σου,
στύλῳ νεφέλης σκέπων.

Αἱ Μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ
προσελθοῦσαι, προσέφερόν σοι μύρα.

Ἀνάστηθι Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν
βαράθρων, ἐξανιστῶν τοῦ Ἰδοῦ.

Ἀνάστα Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα Μήτηρ,
δακρυῤῥοοῦσα λέγει.

Σπεῦσον ἐξαναστῆναι, τὴν λύπην λύων
Λόγε, τῆς σὲ ἀγνῶς Τεκούσης.

Οὐράνιοι Δυνάμεις, ἐξέστησαν τῷ φόβῳ,
νεκρόν σε καθορῶσαι.

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ πάθη σου
τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

Ὡ φρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα Θεοῦ Λόγε!
πῶς γῇ σε συγκαλύπτει;

Φέρων πάλαι φεύγει, Σῶτερ Ἰωσήφ σε,
καὶ νῦν σε ἄλλος θάπτει.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ πάναγνός σου

σῶμα (τοῦ Χριστοῦ).

Κραύγαζε ἡ Κόρη (ἡ Παρθένος), θερμὰ χύνουσα
δάκρυα, νιώθοντας νὰ τρυπιοῦνται τὰ σπλάγχνα της (ἀπὸ
λύπη).

Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατο παιδί μου, πῶς
καλύπτεσαι τώρα στὸν τάφο;

Νὰ μὴ θρηνεῖς, Μητέρα, ὅλ' αὐτὰ τὰ πάσχω, γιὰ νὰ
ἐλευθερώσω (ἀπὸ τὴν ἁμαρτία) τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά.

Δοξάζω σου, Υἱέ μου, τὴν ἄκρα εὐσπλαγχνία, ἔνεκα τῆς
ὁποίας ταῦτα πάσχεις.

Ποτίστηκες μὲ ξύδι καὶ χολή, εὐσπλαχνικὲ Θεέ μου,
καταργώντας τὴν παλαιὰ γεύση (τοῦ καρποῦ τῆς
παρακοῆς).

Στερεώθηκες (μὲ καρφιά) ἐπάνω σὲ ἰκρίωμα (τὸν
σταυρὸ), ἐσύ, ποὺ παλαιὰ σκέπαζες τὸ λαό σου (στὴν
ἔρημο) μὲ φωτεινὴ στήλη νεφέλης (καθοδηγώντας τον
στὴν περιπλάνησή του).

Οἱ μυροφόρες (γυναῖκες), Σωτήρ μου, ἐλθοῦσαι στὸ
μνημεῖο, σοῦ πρόσφεραν ἀρώματα. (τρίς)

Ἀνάστα (ἐκ τῶν νεκρῶν), εὐσπλαχνικὲ Κύριε,
ἀνασταίνοντας κι ἐμᾶς ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βάραθρα τοῦ
Ἰδοῦ.

Ἀνάστα (ἐκ τῶν νεκρῶν), ἐσύ ποὺ δίδεις ζωὴ, χύνουσα
δάκρυα, λέγει ἡ τεκοῦσά σε Μητέρα.

Σπεῦσε ν' ἀναστηθεῖς, Λόγε, καταργώντας τὴ λύπη τῆς
Μητέρας, ποὺ ἀγνῶς σὲ ἔφερε στὴ ζωὴ (χωρὶς νὰ χάσει
τὴν παρθενία της).

Οἱ οὐράνιες δυνάμεις (οἱ ἀγγέλοι) κατεπλάγησαν ἀπὸ
φόβο, βλέποντάς σε νεκρό.

Σ' αὐτοὺς ποὺ μὲ πόθο καὶ μὲ φόβο τιμοῦν τὰ ἅγια σου
πάθη, χορήγει ἄφεση πταισμάτων.

Ὡ φρικτὸ καὶ παράδοξο θέαμα, Λόγε τοῦ Θεοῦ! Πῶς ἡ
γῇ σὲ σκεπάζει;

Παλαιὰ ὁ Ἰωσήφ (ὁ Μνήστῳρ), Σωτήρα μου, ἔχοντάς σε
μαζί του, φεύγει (στὴν Αἴγυπτο) καὶ τώρα ἄλλος σὲ

Μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.

Φρίττουσιν οἱ νόες, τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου, Ταφὴν τοῦ πάντων Κτίστου.

Ἐρράναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωὶ ἐλθοῦσαι. (Τρίς)

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαῷ σου σωτηρίαν, δώρησαι σὴ Ἐγέρσει.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ὡ Τριάς Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν Κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἴδεῖν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Ἀνάστασιν Παρθένε, ἀξίωσον σοὺς δούλους.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Μικρὰ συναπτὴ καὶ ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια.

Ἦχος πλ. α΄.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος, κατεπλάγη ὁρῶν

ἐνταφιάζει.

Ἡ πάναγνη Μητέρα σου, Σωτήρα μου, σὲ κλαίει καὶ σὲ θρηγεῖ, νεκρωθέντα.

Οἱ νοερεῖς δυνάμεις (οἱ ἄγγελοι) φρίττουν τὴν ταφὴν σου, τοῦ Κτίστη τῶν πάντων.

Ράντισαν τὸν τάφον οἱ μυροφόρες μύρα, πολὺ πρωὶ ἐλθοῦσαι. (τρὶς)

Εἰρήνην στήν Ἐκκλησίαν καὶ στὸ λαὸν σου σωτηρίαν, δώρησε μετὰ τὴν ἀνάστασίν σου.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ὡ Τριάδα ἁγία, Θεέ μου, ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐλέησε τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοὺς δούλους σου, Παρθένε, ἀξίωσε νὰ δοῦνε τὴν ἔγερσιν τοῦ Υἱοῦ σου.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Ὅλες οἱ γενιὲς (τῶν ἀνθρώπων) προσφέρουν, Χριστέ μου, ὕμνον στήν ταφὴν σου.

Μικρὰ συναπτὴ καὶ ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,...

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὰ ἀναστάσιμα εὐλογητάρια.

Ἦχος πλ. α΄.

Εὐλογημένος εἶσαι, Κύριε· δίδαξέ με τὸ Νόμον σου (τὴν τήρησιν τοῦ ὁποίου δικαιοῦσαι ν' ἀπαιτεῖς ἀπὸ ἐμένα).

Οἱ νοερεῖς ταξιαρχίαι (τῶν ἀγγέλων) κατεπλάγησαν,

σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτῆρ, τὴν ἰσχὺν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ Ἰδοῦ πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδασκόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τί τὰ μύρα, συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ Μαθήτριάι κιρνᾶτε; ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἄγγελος, προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις· Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἦσθητε· ὁ Σωτὴρ γὰρ ἐξάνεστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδασκόν με τὰ δικαιώματά σου.

Λίαν πρωῒ, Μυροφόροι ἔδραμον, πρὸς τὸ μνήμά σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέστη, πρὸς αὐτάς ὁ Ἄγγελος, καὶ εἶπε· Θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται· μὴ κλαίετε· τὴν Ἀνάστασιν δὲ Ἀποστόλοις εἶπατε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδασκόν με τὰ δικαιώματά σου.

Μυροφόροι γυναῖκες, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι, πρὸς τὸ μνήμά σου Σῶτερ ἐνηχοῦντο, Ἀγγέλου τρανῶς, πρὸς αὐτάς φθεγγομένου· Τί μετὰ νεκρῶν, τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξάνεστη τοῦ μνήματος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφίμ, κράζοντές τό, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα, ἐλυτρώσω Παρθέने, τὸν Ἀδὰμ ἁμαρτίας· χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐᾷ, ἀντὶ λύπης παρέσχε· ρεύσαντα ζωῆς, ἴθυνε πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς

Σωτὴρ μου, βλέποντάς σε νὰ καταλέγῃς μετὰ τῶν νεκρῶν, νὰ γκρεμίζῃς τὴ δύναμη τοῦ θανάτου, νὰ ἐγείρῃς μαζί σου τὸν Ἀδὰμ, καὶ νὰ ἐλευθερώνῃς ὅλους ἀπὸ τῆ φοβερῆς δυναστείας τοῦ ἄδου.

Εὐλογημένος εἶσαι, Κύριε· δίδαξέ με τὸ Νόμο σου (τὴν τήρησιν τοῦ ὁποῖου δικαιοῦσαι ν' ἀπαιτεῖς ἀπὸ ἐμένα).

Γιατί, ὦ μαθήτριάς τοῦ Χριστοῦ, ἀνακατεύετε με ἀγάπῃ καὶ συμπάθειᾳ τ' ἀρώματα μετὰ τὰ δάκρυά σας; Ἐλεγε στίς Μυροφόρες ὁ λαμπρὸς ἄγγελος (ποῦ κατέβηκε στὸ μνήμα). Νά, κοιτᾶτε τὸν τάφο ὅτι εἶναι ἄδειος, καὶ χαρεῖτε· διότι ὁ Σωτὴρ ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα.

Εὐλογημένος εἶσαι, Κύριε· δίδαξέ με τὸ Νόμο σου (τὴν τήρησιν τοῦ ὁποῖου δικαιοῦσαι ν' ἀπαιτεῖς ἀπὸ ἐμένα).

Πολὺν πρωῒ οἱ μυροφόρες ἔτρεξαν πρὸς τὸ μνήμα σου, θρηνολογοῦσαι· ἀλλὰ παρουσιάστηκε σ' αὐτὰς ὁ ἄγγελος καὶ τοὺς εἶπε· ἔχει ἤδη πάψει ὁ καιρὸς τῶν θρήνων· νὰ μὴν κλαῖτε πιά, ἀλλὰ ν' ἀναγγεῖλετε τὴν ἀνάστασιν στοὺς Ἀποστόλους.

Εὐλογημένος εἶσαι, Κύριε· δίδαξέ με τὸ Νόμο σου (τὴν τήρησιν τοῦ ὁποῖου δικαιοῦσαι ν' ἀπαιτεῖς ἀπὸ ἐμένα).

Μυροφόρες γυναῖκες, μαζί με μύρα ἐλθοῦσαι πρὸς τὸ μνήμα σου, Σωτήρα, ἄκουαν τὸν ἄγγελο νὰ λέγει σ' αὐτὰς με εὐκρίνεια· γιατί κατατάσσετε μετὰ τῶν νεκρῶν αὐτὸν ποὺ ζεῖ; Διότι, ὡς Θεός, ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνήμα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμε τὸν Πατέρα καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα Υἱὸ καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγία Τριάδα ποὺ ἔχει μιὰ οὐσία, κράζοντας σ' αὐτὴ μαζί με τὰ Σεραφεῖμ· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶσαι, Κύριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθέने, μετὰ τὸ ποὺ γέννησες τὸ ζωοδότῃ Κύριο, λύτρωσες τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ στήν Εὐᾷ ἀντὶ τῆς λύπης ἔδωσες χαρά, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἐκπέσει ἀπὸ τῆ ζωῆς· σ' αὐτὴ τοὺς ἐπανάφερε ὁ Θεός, ποὺ σαρκώθηκε ἀπὸ ἐσένα, καὶ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ προσλήφθηκε ἀπὸ τῆ

Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα. Δόξα σοι ὁ Θεός. (τρίς)

Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἐκφώνησις· Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἑξαποστειλάριον. Ἦχος β΄.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν (τρίς).

Καὶ εὐθὺς τοὺς Αἴνους, ἐν οἷς ψάλλομεν τὰ ἀκόλουθα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλοσύνης αὐτοῦ.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμη τὴν Κτίσιν· καλύπτει λίθος, τὸν καλύψαντα ἀρετῇ, τοὺς οὐρανοὺς· ὑπνοῖ ἡ ζωὴ, καὶ ἄδης τρέμει, καὶ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ οἰκονομίᾳ, δι' ἧς τέλεσας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον, ἐδωρήσω ἡμῖν, τὴν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἡχῷ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα; τίς ἡ παροῦσα κατάπαυσις; ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν διὰ πάθους τέλεσας οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει, καινὸν ἡμῖν παρέχων σαββατισμόν. Αὐτῷ βοήσωμεν· Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν γῆν, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

σάρκα σου.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα. Δόξα σοι ὁ Θεός (τρίς).

Συναπτὴ μικρὰ καὶ ἐκφώνησις· Ὅτι σὲ αἰνοῦσι...

Ἑξαποστειλάριον. Ἦχος β΄.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν (τρίς).

Καὶ εὐθὺς τοὺς Αἴνους, ἐν οἷς ψάλλομεν τὰ ἀκόλουθα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Στίχ. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο γὰρ τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἔργα τῆς θεϊκῆς δυνάμεώς Του· ὑμνεῖτε Αὐτὸν ὅσο ἀρμόζει στὸ ἄπειρο μεγαλεῖο Του.

Ἦχος β΄.

Σήμερα περικλείει ὁ τάφος αὐτόν, ποὺ κρατᾷ στὴν παλάμη του τὴν κτίση· σκεπάζει ὁ λίθος αὐτόν, ποὺ μὲ τὴν ἀγιότητά του σκέπασε τοὺς οὐρανοὺς· κοιμᾶται ἡ ζωὴ καὶ ὁ ἄδης τρέμει (τὸν πανίσχυρο νεκρὸ) καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς παρακοῆς (τὸν ἄδη καὶ τὸ θάνατο). Δόξα στὴ λυτρωτικῇ θεῖᾳ οἰκονομίᾳ σου, Κύριε, διὰ τῆς ὁποίας, ἀφοῦ τέλεσες κάθε αἰώνιο σαββατισμὸ (ἀνάπαυση ἀπὸ τοῦ ἔργου σου), μᾶς χάρισες τὴν ἐκ νεκρῶν παναγία σου ἀνάστασι.

Στίχ. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο μὲ τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγας· ὑμνεῖτε Αὐτὸν μὲ ψαλτήριον καὶ μὲ κιθάρα.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τί εἶναι τὸ θέαμα αὐτὸ ποὺ βλέπουμε; Ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ κατάπαυσις; Ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων (ὁ Χριστὸς), ἀφοῦ τέλεσε διὰ τοῦ πάθους του τὸ λυτρωτικὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ (τοῦ Πατρὸς), ἀναπαύεται στὸν τάφο, παρέχοντας σὲ μᾶς καινούργιο σαββατισμὸ (ἀνάπαυση). Ἄς ἀναφωνήσουμε σ' αὐτόν· ἀνάστα ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κρίνεις τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, διότι βασιλεύεις στοὺς αἰῶνες, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ ἀμέτρητο ἔλεος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

Δεῦτε ἴδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἐν τάφῳ κειμένην, ἵνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ· δεῦτε σήμερον, τὸν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα θεώμενοι, προφητικῶς αὐτῷ ἐκβοήσωμεν· Ἀναπесὼν κεκοίμησαι ὡς λέων· τίς ἐγερεῖ σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάστηθι αὐτεξουσίως, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἐκουσίως· Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ· πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν· ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοιξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεός, τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάββατον, αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ἣ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας· καὶ εἰς ὃ ἦν, πάλιν ἐπανελθὼν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε παρθέने· διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος ὁ ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδὰμ ἔχει ἀνακληθεῖ στὴν προπρωτικὴν του κατάστασιν, ἡ κατάρα (τῆς ἀρχαίας παρακοῆς) ἔχει νεκρωθεῖ, ἡ Εὐὰ ἔχει ἐλευθερωθεῖ (ἀπὸ

Στίχ. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο μετὰ τύμπανου καὶ μετὰ χορού· ὑμνεῖτε αὐτὸν μετὰ ὄργανου ἑγχορδα καὶ πνευστά.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐλᾶτε, πιστοί, νὰ δοῦμε τὴ ζωὴν μας νὰ εἶναι ξαπλωμένη στὸν τάφο, γιὰ νὰ χαρίσῃ ζωὴ σ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι ξαπλωμένοι στοὺς τάφους. Ἐλᾶτε σήμερον, βλέποντες νὰ κοιμᾶται τὸν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα καταγόμενο Κύριο, νὰ τοῦ ἀναφωνήσουμε· ἀνέπεσες καὶ κοιμήθηκες ὡς λέων· ποιὸς θὰ σὲ ξυπνήσῃ, Βασιλέα; Ἀλλὰ ἀνάστα μετὰ τὴ δική σου ἐξουσία ἐσύ, ποὺ θυσίαςες θεληματικὰ τὸν ἑαυτὸ σου γιὰ χάριν μας· Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο μετὰ κύμβαλα ποὺ δίνουν λεπτοὺς ἦχους καὶ μετὰ κύμβαλα ποὺ κροτοῦν μετὰ πάταγο· καθετὶ ποὺ ἀναπνέει ἅς ὑμνήσῃ τὸν Κύριο.

Ἦχος πλ. β'.

Ζήτησε ὁ Ἰωσήφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ (ἀπὸ τὸν Πιλάτο) καὶ τὸ τοποθέτησε στὸ καινούργιο μνημεῖο του· γιὰ τὸ ἔπρεπε αὐτὸς (ὁ Χριστὸς) νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸν τάφο, ὅπως ὁ νυμφίος (ὁ γαμπρὸς) βγαίνει ἀπὸ τὸν νυφικό του θάλαμο. Σ' ἐσένα, Κύριε, ποὺ συνέτριψες τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ ἄνοιξες τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου, ἀνήκει ἡ δόξα.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ μέγας Μωϋσῆς προδιετύπωνε μυστικῶς τὴ σημερινὴ ἡμέρα, λέγων· καὶ ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὴν ἡμέρα τὴν ἐβδόμη· διότι αὕτη εἶναι τὸ εὐλογημένο (ἀπὸ τὸν Θεὸ) Σάββατο· αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως, κατὰ τὴν ὁποία ξεκουράστηκε ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα του ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σαββατίσας (ἀναπαυθεὶς) διὰ τοῦ θανάτου τῆς σαρκὸς του, σύμφωνα μετὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ· καὶ διὰ τῆς ἀναστάσεώς του ἐλθὼν καὶ πάλιν σ' ἐκεῖνο ποὺ ἦταν προηγουμένως, μᾶς χάρισε τὴν αἰώνια ζωὴ, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος β'.

Εἶσαι εὐλογημένη πρὸ πάντων ἀπ' ὅλα, Θεοτόκε Παρθέने· διότι διὰ τοῦ Λόγου, ποὺ ἔλαβε σάρκα ἀπὸ ἐσένα, ὁ ἄδης ἔχει καταστει αἰχμάλωτος, ὁ Ἀδὰμ ἔχει ἀνακληθεῖ στὴν προπρωτικὴν του κατάστασιν, ἡ κατάρα (τῆς ἀρχαίας παρακοῆς) ἔχει νεκρωθεῖ, ἡ Εὐὰ ἔχει ἐλευθερωθεῖ (ἀπὸ

Εὖα ἡλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν. Διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας· δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη. Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς... **Ψαλλομένου δὲ τοῦ ἁσματικοῦ Ἁγίου ὁ Θεὸς... γίνεται μετὰ πομπῆς ἢ ἐξοδος καὶ περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου μετὰ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Κατ' αὐτὴν ψάλλεται καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.**

Γεωργίου Ἀκροπολίτου. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν ἥλιον κρύψαντα τὰς ἰδίας ἀκτῖνας καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διαρράγεν τῷ τοῦ Σωτῆρος θανάτῳ ὁ Ἰωσήφ θεασάμενος, προσῆλθε τῷ Πιλάτῳ καὶ καθικετεύει λέγων· Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα ἐν κόσμῳ. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ὁμόφυλοι μισοῦντες θανατοῦσιν ὡς ξένον. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπειν τοῦ θανάτου τὸν ξένον. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃς ὡς ξένος οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν ποῦ κλίνει. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὃν ἡ μήτηρ ὀρώσα νεκρωθέντα, ἐβόα· ὦ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, εἰ καὶ τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι καὶ καρδίαν σπαράττομαι νεκρόν σε καθορώσα, ἀλλὰ τῇ σῇ ἀναστάσει θαρρόῦσα μεγαλύνω. Καὶ τούτοις τοῖνυν τοῖς λόγοις δυσωπῶν τὸν Πιλάτον ὁ εὐσχήμων λαμβάνει τοῦ Σωτῆρος τὸ σῶμα, ὃ καὶ φόβῳ ἐν σινδόνι ἐνειλήσας καὶ σμύρνη κατέθετο ἐν τάφῳ τὸν παρέχοντα πᾶσι ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπανελθούσης τῆς ἱερᾶς πομπῆς εἰς τὸν Ναόν, ὁ προεξάρχων ἱερεὺς ἐκφωνεῖ· Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία. Καὶ εἰσάγει μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερέων τὸν

τὴν παράβασή της), ὁ θάνατος ἔχει θανατωθεῖ, καὶ ἐμεῖς ὅλοι λάβαμε ζωὴν. Γιαυτό, ἀνυμνοῦντες, σοῦ φωνάζουμε· δοξασμένος εἶσαι

Χριστὲ ὁ Θεὸς μας, ποῦ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θέλησες νὰ μᾶς σώσεις. Ἀληθινὰ δόξα ἀνήκει σ' ἐσένα!

Δοξολογία μεγάλη. Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς... **Ψαλλομένου δὲ τοῦ ἁσματικοῦ Ἁγίου ὁ Θεὸς γίνεται μετὰ πομπῆς ἢ ἐξοδος καὶ περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου μετὰ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Κατ' αὐτὴν ψάλλεται καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.**

Γεωργίου Ἀκροπολίτου. Ἦχος πλ. α'.

Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν εἶδε τὸν ἥλιο νὰ κρύβει τὶς ἀκτῖνες τοῦ καὶ τὸ καταπέτασμα νὰ σχίζεται μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σωτήρα, ἦλθε στὸν Πιλάτο καὶ τὸν καθικέτευσε, λέγων· δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ βρέφος ζοῦσε στὸν κόσμον σὰν ἀποξενωμένος ξένος· δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένο, τὸν ὁποῖο, μισοῦντες οἱ ὁμόφυλοι του, θανατώνουν σὰν ξένο· δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένο, τοῦ ὁποῖου τὸν παράδοξο θάνατο βλέπων, νιώθω παράξενα· δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένο, ὁ ὁποῖος ξέρεي νὰ περιποιεῖται τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους· δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένο, τὸν ὁποῖον οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ φθόνον ἀποξένωσαν ἀπὸ τὸν κόσμον· δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένο, ὁ ὁποῖος, σὰν ξένος, δὲν ἔχει ποῦ ν' ἀκουμπήσει τὴν κεφαλὴ του· δῶσε μου τοῦτον τὸν ξένο, τὸν ὁποῖον ἡ Μητέρα, ἀτενίζουσα νεκρό, ἐβόα· ὦ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, ἂν καὶ ὁ πόνος πληγώνει τὰ σπλάγχνα μου καὶ σχίζει τὴν καρδία μου, ὅταν σὲ βλέπω νεκρό, ὅμως θαρρώντας στὴν ἀνάστασή σου, σὲ δοξάζω. Καὶ μετὰ τὰ λόγια παρακαλώντας τὸν Πιλάτο ὁ εὐσχήμων, λαμβάνει τὸ σῶμα τοῦ Σωτήρα, τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ εὐλαβικὰ τύλιξε σὲ σεντόνι καὶ ἄλειψε μετὰ μύρα, κατέθεσε στὸν τάφο αὐτόν, ποῦ παρέχει ζωὴ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπανελθούσης τῆς ἱερᾶς πομπῆς εἰς τὸν Ναόν, ὁ προεξάρχων ἱερεὺς ἐκφωνεῖ· Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφία. Καὶ εἰσάγει μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερέων τὸν Ἐπιτάφιον εἰς τὸ Ἱερόν· οἱ δὲ ἱερεῖς ἀλλάσσουν ὅλην τὴν

Ἐπιτάφιον εἰς τὸ Ἱερὸν· οἱ δὲ ἱερεῖς
ἀλλάσσουν ὅλην τὴν ἱερατικὴν στολὴν
καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τὰ τροπάρια·

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἢ
ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ
ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς
τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων
ἀνέστησας πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν
ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ
ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ταῖς μυροφόροις γυναῖξί, παρὰ τὸ μνήμα
ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς
θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ
διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου
καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι
καθαρᾷ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν
μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

**Καὶ ἀποθέτουσιν οἱ ἱερεῖς τὸν Ἐπιτάφιον καὶ τὸ
Εὐαγγέλιον ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς. Καὶ εὐθὺς λέγομεν τὸ**

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος β΄.

Ὁ συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ συσχεθῆναι
κατεδέξω Χριστέ, ἵνα τῆς τοῦ Ἄδου
καταπτώσεως, λυτρώσης τὸ ἀνθρώπινον,
καὶ ἀθανάτισας, ζωώσης ἡμᾶς, ὡς Θεὸς
ἀθάνατος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ἀναγνώστης·

**Προκείμενον. Ἦχος δ΄.
Ψαλμὸς μγ΄ (43).**

Ἀνάστα, Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὣσιν ἡμῶν
ἠκούσαμεν καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν

ἱερατικὴν στολὴν καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τὰ τροπάρια·

Ὅταν κατέβηκες στὸ θάνατο...

Στὶς Μυροφόρες γυναῖκες...

Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ζήτησε τὸ σεπτὸ σῶμα ἀπὸ τὸν Πιλάτο,
τὸ περιτύλιξε σὲ σεντόνι καθαρὸ, τὸ ἄλειψε μὲ μύρα καὶ
τὸ τοποθέτησε σὲ μνήμα καινὸ (καινούργιο,
ἀχρησιμοποίητο). Διὰ τοῦτο καὶ οἱ γυναῖκες, ποὺ ἦλθαν
πολὺ πρῶτὶ στὸ μνημεῖο, ἀναβόησαν· δεῖξε μας, Χριστέ,
ὅπως προεῖπες, τὴν ἀνάστασι.

**Καὶ ἀποθέτουσιν οἱ ἱερεῖς τὸν Ἐπιτάφιον καὶ τὸ
Εὐαγγέλιον ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπεζῆς. Καὶ εὐθὺς λέγομεν τὸ**

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἦχος β΄.

Χριστέ, ἐσὺ ποὺ συγκρατεῖς στὴ θεία σου ἐνέργεια τὰ
πέρατα (ὅλη τὴν κτίση), καταδέχτηκες νὰ κρατηθεῖς σὲ
τάφο, γιὰ νὰ λυτρώσεις τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὴν
κατάποση τοῦ ἔδου καί, ἀφοῦ μᾶς ζωοποιήσεις, νὰ μᾶς
καταστήσεις ἀθάνατους, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ἀναγνώστης·

**Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Ψαλμὸς μγ΄
(43).**

Σήκω ἐπάνω, Κύριε, βοήθησέ μας καὶ λύτρωσέ μας,
ἐξαιτίας τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεέ, μὲ τὰ ἄφτιά μας ἀκούσαμε τὶς θαυμαστὰς
ἐνέργειές σου καὶ οἱ πατέρες μας τὶς ἀφηγήθηκαν σ' ἡμᾶς.

ἀνήγγειλαν ἡμῖν.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. λζ', 1-14).

Ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου, καὶ ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κυρίου, καὶ ἔθηκε με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου· καὶ τοῦτο ἦν μεστὸν ὀστέων ἀνθρωπίνων· καὶ περιήγαγέ με ἐπ' αὐτά, κύκλωθεν κύκλῳ· καὶ ἰδοὺ πολλὰ σφόδρα, ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου, καὶ ἰδοὺ ξηρὰ σφόδρα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, εἰ ζήσεται τὰ ὀστέα ταῦτα; καὶ εἶπα· Κύριε, Κύριε, σὺ ἐπίστασαι ταῦτα. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον ἐπὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα, καὶ ἐρεῖς αὐτοῖς· Τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρὰ, ἀκούσατε λόγον Κυρίου· τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις. Ἴδου ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς, καὶ δώσω εἰς ὑμᾶς νεῦρα, καὶ ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας, καὶ ἐκτενῶ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα, καὶ δώσω πνευμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. Καὶ προεφήτευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος.

Καὶ ἐγένετο φωνὴ ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι· καὶ ἰδοὺ σεισμός· καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ, ἐκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. Καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες ἐφύοντο, καὶ ἀνέβαιναν ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω· καὶ πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καὶ εἶπε πρὸς με· Προφήτευσον, ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καὶ εἰπὲ τῷ πνεύματι. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καὶ ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν. Καὶ προεφήτευσά, καθ' ὅ,τι ἐνετείλατό μοι· καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καὶ ἔζησαν, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγὴ πολλὴ σφόδρα. Καὶ ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστᾶ ταῦτα, πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν· αὐτοὶ λέγουσι· Ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστᾶ ἡμῶν, ἀπώλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον, καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτούς· Τάδε

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. λζ', 1-14).

Ὁ Κύριος με ἔλαβε με τὸ χεὶρ Του καὶ με ἐξήγαγε ὁ Κύριος (ἀπὸ τὴν οἰκία μου), ἀφοῦ με ἔφερε σὲ κατάστασι ἐκστάσεως, καὶ με τοποθέτησε στὸ μέσο μιᾶς πεδιάδας. Ἡ πεδιάδα αὐτὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπινα ὀστά. Καὶ με περιέφερε γύρω-γύρω ἀπὸ τὰ ὀστά καὶ εἶδα ὅτι ἦταν πάρα πολλά, καταλαμβάνοντα ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τῆς πεδιάδας, ἦταν δὲ τελείως ξηρά. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, εἶναι δυνατό νὰ ἐπανέλθουν στὴ ζωὴ αὐτὰ τὰ ὀστά; Καὶ ἐγὼ ἀπάντησα· Κύριε, Κύριε, Σὺ (μόνον) γνωρίζεις αὐτὰ τὰ πράγματα. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος πρὸς με· Κήρυξε στὰ ὀστά αὐτὰ καὶ πᾶς πρὸς αὐτά· Σεῖς, τὰ ὀστά τὰ ξηρά, ἀκούσατε λόγον Κυρίου. Τὰ ἐξῆς λέγει ὁ Κύριος πρὸς τὰ ὀστά αὐτά· Ἴδου, ἐγὼ θὰ φέρω σὲ σὰς πνεῦμα ζωῆς καὶ θὰ δώσω εἰς σὰς νεῦρα καὶ θὰ κάνω νὰ προβάλλουν σὲ σὰς σάρκες καὶ θὰ ἀπλώσω ἐπάνω σας δέρμα καὶ θὰ δώσω σὲ σὰς τὴ ζωογόνο πνοή μου καὶ θὰ λάβετε ζωὴ. Ἔτσι θὰ ἀντιληφθεῖτε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ (παντοδύναμος) Κύριος. Καὶ κήρυξα, σύμφωνα πρὸς τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Ἐνῶ δὲ ἐγὼ κήρυττα, συνέβη τοῦτο· Ἴδου ἔγινε σεισμός καὶ τὰ ὀστά πλησίασαν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, κατὰ τρόπο ἁρμονικὸ (ὥστε κάθε ἓνα νὰ λαμβάνει τὴν κανονικὴ του θέσι). Καὶ εἶδα μετὰ θαυμασμοῦ ὅτι ἀνεφύοντο σὲ αὐτὰ νεῦρα καὶ σάρκες καὶ ἐπάνω σ' αὐτὰ προέβαλλε δέρμα, ἀλλὰ πνεῦμα ζωῆς δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὰ (δηλαδὴ ἦταν σώματα ἄψυχα). Καὶ ὁ Κύριος εἶπε πρὸς με· Κήρυξε πρὸς τὸ πνεῦμα, κήρυξε, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ πᾶς σ' αὐτό. Τὰ ἐξῆς λέγει ὁ Κύριος· Ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων (δηλαδὴ ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα), ἐλθέ, ὦ πνεῦμα, καὶ ἐμφύσησε (πνοὴ ζωῆς) στὰ ἄψυχα αὐτὰ σώματα, ὥστε νὰ ἀποκτήσουν ζωὴ. Καὶ κήρυξα, σύμφωνα πρὸς τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Καὶ εἰσῆλθε σ' αὐτὰ (τὰ ἄψυχα σώματα) τὸ ζωογόνο πνεῦμα καὶ ἔγιναν ζῶντα καὶ στάθηκαν στὰ πόδια τους, ἦταν δὲ πλῆθος ἀναρίθμητο. Καὶ ἔλαλησε ὁ Κύριος πρὸς με καὶ εἶπε· Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστά αὐτὰ εἶναι σύμβολο τῶν Ἰσραηλιτῶν, διότι αὐτοὶ λέγουν· Ἐξηράνθηκαν τὰ ὀστά μας, χάθηκαν οἱ ἐλπίδες μας, νεκρωθήκαμε. Γι' αὐτὸ προφήτευσέ καὶ πᾶς πρὸς αὐτούς. Τὰ ἐξῆς λέγει ὁ Κύριος· Ἴδου ἐγὼ θὰ ἀνοίξω τοὺς τάφους σας καὶ θὰ σὰς ἐξαγάγω ἀπ' αὐτοὺς (δηλαδὴ θὰ σὰς ἐπαναφέρω ἀπὸ τὴν ἐξορία σας) καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσω στὴ χώρα τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ τότε, ὅταν ἐγὼ ἀνοίξω τοὺς τάφους σας καὶ ἐξαγάγω ἀπὸ τοὺς τάφους (ἐσθῆς ποὺ ἀποτελεῖτε) τὸν (περιούσιό) λαό μου, θὰ βεβαιωθεῖτε ὅτι

λέγει Κύριος Κύριος. Ἴδου ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καὶ ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοῖξαί με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου. Καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς, καὶ ζήσεσθε, καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος· ἐλάλησα, καὶ ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς θ' (9).

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου, μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ὁ Απόστολος. Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Α' Κορ. ε' 6-8. Γαλ. γ' 13-14).

Ἀδελφοί, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ᾗτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε ἐορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἄζυμοις εὐκρινείας καὶ ἀληθείας. Χριστὸς γὰρ ἡμᾶς ἐξαγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. Γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου· ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς ξζ' (67).

Στίχ. α'. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ

ἐγὼ εἶμαι ὁ (παντοδύναμος) Κύριος. Ὦντως, θὰ δώσω σὲ σᾶς τὸ πνεῦμα μου καὶ θὰ ζωογονηθεῖτε καὶ θὰ σᾶς ἐπαναφέρω στὴν χώρα σας καὶ θὰ πεισθῇτε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος. Ὑποσχέθηκα καὶ θὰ πραγματοποιήσω ὅ,τι ὑποσχέθηκα, λέγει ὁ Κύριος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμὸς θ' (9).

Σήκω ἐπάνω, Κύριε, ἃς ὑψωθεί τὸ χέρι σου (γιὰ νὰ συντρίψει τοὺς ἀσεβεῖς)· μὴ λησμονήσεις (καὶ ἀφήσεις ἀβοήγητους) μέχρι τέλους τοὺς φτωχοὺς (τοῦ λαοῦ) σου.

Στίχ. Εὐγνώμονες δοξολογίες θὰ ἀναπέμψω σὲ σένα, Κύριε, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά· θὰ ἐξαγγείλω καὶ θὰ διακηρύξω ὅλες τὶς θαυμαστὰς ἐνέργειές σου.

Ὁ Απόστολος

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Α' Κορ. ε' 6-8. Γαλ. γ' 13-14).

Ἀδελφοί, λίγο προζύμι ζυμώνει ὅλο τὸ ζυμάρι. Πετάξτε λοιπὸν τὸ παλιὸ προζύμι, γιὰ νὰ γίνετε νέο ζυμάρι, ἀφοῦ εἴστε χωρὶς προζύμι. Διότι καὶ ὁ πασχαλινὸς ἄμνός μας, ὁ Χριστός, γιὰ μᾶς θυσιάστηκε. Ὡστε ἃς γιορτάζουμε ὄχι μὲ τὸ παλιὸ προζύμι, οὔτε μὲ προζύμι κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλὰ μὲ ἄζυμα εὐκρινείας καὶ ἀλήθειας. Ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξαγόρασε ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου, μὲ τὸ νὰ γίνει ὁ ἴδιος πρὸς χάρι μας κατάρα, -διότι εἶναι γραμμένο, Καταραμένος εἶναι ὅποιος κρεμᾶται στὸ ξύλο,- γιὰ νὰ ἔλθῃ ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ στοὺς ἐθνικοὺς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ λάβουμε τὴν ὑπόσχεση τοῦ Πνεύματος διὰ τῆς πίστεως.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. α'. Ψαλμὸς ξζ' (67).

Στίχ. α'. Ἄς σηκωθεί ἐπάνω ὁ Θεός καὶ ἃς

διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β´. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ´. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Τὸ Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα (Ματθ. κζ´ 62-66).

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν παρασκευήν, συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν ἔτι ζῶν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας, μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς κλέψωσιν αὐτόν καὶ εἰπωσι τῷ λαῷ, ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης. Ἔφη αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Ἔχετε κουστωδία· ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε. Οἱ δὲ πορευθέντες ἡσφάλισαν τὸν τάφον σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

Ὁ λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ διάκονος τὴν ἐκτενῆ καὶ τὰ πληρωτικά.

Ὁ ἱερεὺς τὴν εὐχὴν τῆς κεφαλοκλισίας. Εἶτα· Σοφία. Ὁ ὢν εὐλογητός... Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεός... **κ.τ.λ. Καὶ ποιεῖ ἀπόλυσιν οὕτω·**

Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι. Ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν τὰ φρικτὰ πάθη καὶ τὸν ζωοποιὸν σταυρὸν καὶ τὴν ἐκούσιον ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος

διασκορπισθοῦν οἱ ἐχθροὶ Του, καὶ ἄς φύγουν ἀπὸ μπροστά Του αὐτοὶ ποὺ τὸν μισοῦν.

Στίχ. β´. Ὅπως ἐξαφανίζεται ὁ καπνός, ἔτσι νὰ ἐξαφανισθοῦν καὶ αὐτοὶ (οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ)· ὅπως λιώνει τὸ κερί, ὅταν πλησιάσει ἡ φωτιά.

Στίχ. γ´. Ἔτσι, (ὅπως λιώνει τὸ κερί κοντὰ στὴ φωτιά) νὰ διαλυθοῦν καὶ νὰ καταστραφοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ δίκαιοι ἄς γεμίσουν μὲ εὐφροσύνη.

Τὸ Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Ματθ. κζ´ 62-66).

Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, μετὰ τὴν Παρασκευή, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἦλθαν ὅλοι μαζί στὸν Πιλάτο καὶ τοῦ εἶπαν, «Κύριε θυμηθήκαμε ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπε, ὅταν ἀκόμη ζοῦσε, Ὅστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀναστήθῃ, δώσε λοιπὸν διαταγὴ ν' ἀσφαλισθῇ ὁ τάφος ἕως τὴν τρίτη ἡμέρα, μήπως ἔλθουν τὴ νύχτα οἱ μαθητές του καὶ τὸν κλέψουν καὶ ποῦν στὸ λαό, Ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ ἡ τελευταία αὐτῇ ἀπάτῃ θὰ εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη». Ὁ Πιλάτος τοὺς εἶπε, «Πάρτε φρουρά, πηγαίνετε καὶ ἀσφαλίστε τον, ὅπως ξέρετε». Αὐτοὶ δὲ πῆγαν καὶ ἀσφάλισαν τὸν τάφο, σφραγίσαντες τὸ λίθο καὶ τοποθετήσαντες φρουρά.

Ὁ λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ διάκονος τὴν ἐκτενῆ καὶ τὰ πληρωτικά.

Ὁ ἱερεὺς τὴν εὐχὴν τῆς κεφαλοκλισίας. Εἶτα· Σοφία. Ὁ ὢν εὐλογητός... Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεός... **κ.τ.λ. Καὶ ποιεῖ ἀπόλυσιν οὕτω·**

Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι. Ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν τὰ φρικτὰ πάθη καὶ τὸν ζωοποιὸν σταυρὸν καὶ τὴν ἐκούσιον ταφὴν σαρκὶ καταδεξάμενος Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεός

Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν...

Δι' εὐχῶν...

Ὁ λαός· Ἀμήν.

«Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον... τὸν ἄδην ἐνέκρωσας»

Σήμερον γὰρ τὰ ἐν ἄδου περιπολεῖ πάντα ὁ Δεσπότης ἡμῶν· σήμερον τὰς χαλκᾶς πύλας συνέκλασε· σήμερον τοὺς μοχλοὺς τοὺς σιδηροὺς συνέθλασεν. Ὅρα τὴν ἀκρίβειαν τῆς λέξεως. Οὐκ εἶπεν, Ἀνέφξε πύλας χαλκᾶς, ἀλλὰ, «Συνέθλασε πύλας χαλκᾶς» (Ψαλμ. 106, 16· Ἦσ. 45,2), ἵνα ἄχρηστον γένηται τὸ δεσμωτήριον. Οὐκ ἀφείλε τοὺς μοχλοὺς, ἀλλὰ συνέθλασεν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται ἡ φυλακή. Ὅπου γε οὔτε θύρα, οὔτε μοχλός, κἂν εἰσέλθῃ τις, οὐκ κατέχεται. Ὅταν οὖν ὁ Χριστὸς συνθλάσῃ, τίς ἕτερος διορθῶσαι δυνήσεται; Ὁ γὰρ Θεὸς διαστρέψει, φησί, τίς διορθώσει λοιπὸν; Οἱ βασιλεῖς ὅταν μέλλωσιν ἀφιέναι τοὺς δεσμώτας, πέμποντες ἐπιστολάς, οὐχ οὕτω ποιοῦσιν, ἀλλ' ἀφιάσι καὶ τὰς θύρας καὶ τοὺς φύλακας, δηλοῦντες ὅτι εἰσελθεῖν πάλιν ἀνάγκη ἐκεῖ ἢ καὶ τοὺς ἀφεθέντας, ἢ ἐτέρους ἀντ' ἐκείνων τινάς. Ὁ δὲ Χριστὸς οὐχ οὕτως· ἀλλὰ δεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τέλος ὁ θάνατος ἔχει, συνέθλασεν αὐτοῦ τὰς πύλας τὰς χαλκᾶς· χαλκᾶς δὲ ὠνόμασεν, οὐκ ἐπειδὴ ἀπὸ χαλκοῦ ἦσαν αἱ πύλαι, ἀλλὰ τὸ ἀπληγὲς καὶ ἀπαραίτητον τοῦ θανάτου δηλῶν...

Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς τὸν πόλεμον νικήσας τὸν πρὸς τὸν διάβολον, τὰ ὄπλα αὐτοῦ πάντα, τὸν θάνατον, τὴν κατάραν ἐκρέμασεν ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ σταυροῦ, καθάπερ ἐπὶ τροπαίου τινός, ἵνα πάντες τὸ τρόπαιον βλέπουσιν, αἱ ἄνω δυνάμεις, αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, οἱ κάτω ἄνθρωποι, οἱ ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτοὶ οἱ πονηροὶ δαίμονες οἱ ἡττηθέντες. Ἐπειδὴ οὖν τοσαύτης ἀπελεύσαμεν δωρεᾶς, ἑαυτοὺς κατὰ δύναμιν ἀξίους ἐπιδείξωμεν τῶν ὑπηρεγμένων ἡμῖν ἀγαθῶν, ἵνα καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν τύχωμεν, χάριτι

ἡμῶν...

Δι' εὐχῶν...

Ὁ λαός· Ἀμήν.

«Ὅταν κατέβηκες στὸ θάνατο... νέκρωσες τὸν ἄδην»

Σήμερα λοιπὸν ὁ Κύριός μας περιοδεύει στὸν ἄδην. Σήμερα ἔκαμε κομμάτια τὶς χάλκινες πύλες τοῦ ἄδην. Σήμερα σύντριψε τοὺς σιδερένιους μοχλοὺς. Πρόσεξε τὴν ἀκριβολογία. Δὲν εἶπε, Ἄνοιξε τὶς χάλκινες πύλες, μὰ εἶπε, Σύντριψε τὶς χάλκινες πύλες, γιὰ ν' ἀχρηστένῃ τὸ δεσμωτήριον. Δὲν ἔβγαλε τοὺς μοχλοὺς, ἀλλὰ τοὺς σύντριψε, γιὰ νὰ κάμῃ ἄχρηστο τὸ δεσμωτήριον. Ὅπου βέβαια δὲν ὑπάρχει οὔτε μοχλὸς ποὺ νὰ τὸ κλείνει, κι ἂν μπεῖ κανένας, δὲν ἐμποδίζεται νὰ βγεῖ. Ἀφοῦ λοιπὸν τὶς σύντριψε ὁ Χριστός, ποιὸς θὰ μπορέσῃ νὰ τὶς διορθώσῃ; Γιατὶ, ἂν χαλάσῃ, λέει, κάτι ὁ Θεός, ποιὸς θὰ τὸ διορθώσῃ; Οἱ βασιλεῖς, ὅταν πρόκειται ν' ἀφήσουν ἐλεύθερους τοὺς φυλακισμένους, δὲν κάνουν αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ὁ Χριστός, ἀλλὰ δίνουν διαταγὰς κι ἀφήνουν στὴ θέσῃ τους καὶ τὶς πόρτες καὶ τοὺς φύλακες, δείχνοντας μ' αὐτὸ πὼς θὰ χρειασθεῖ νὰ μπουρ πάλι ἐκεῖ μέσα ἢ ἐκεῖνοι ποὺ ἀποφυλακίσθηκαν, ἢ κάποιοι ἄλλοι στὴ θέσῃ τους. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν ἔκαμε ἔτσι, μὰ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ θάνατος πέθανε, σύντριψε τὶς χάλκινες πύλες του. Καὶ τὶς λέει χάλκινες, ὅχι γιὰτὶ ἦταν ἀπὸ χαλκὸ, μὰ γιὰτὶ ἤθελε νὰ δείξῃ πὼς ὁ θάνατος εἶναι σκληρὸς κι ἀσυγκίνητος...

Κέρδισε τὸν πόλεμον ποὺ ἔκαμε ἐνάντια στὸ διάβολο, κρέμασε ψηλὰ πάνω στὸ σταυρό, σὰν νὰ τὰ κρέμασε πάνω σὲ τρόπαιο, ὅλα τὰ ὄπλα τοῦ διαβόλου, τὸ θάνατο καὶ τὴν κατάρα, γιὰ νὰ βλέπουν ὅλοι τὸ τρόπαιο, οἱ δυνάμεις ποὺ βρίσκονται στοὺς οὐρανοὺς, οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται πάνω στὴ γῆ, οἱ ἴδιοι οἱ νικημένοι πονηροὶ δαίμονες. Ἀφοῦ λοιπὸν μᾶς εὐεργέτησε τόσο πολὺ, ἃς ἀποδείξουμε ὅτι εἵμαστε ἄξιοι γιὰ τ' ἀγαθὰ ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ κερδίσουμε καὶ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἃς ἔχει δόξα, τιμὴ καὶ δύναμη, μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, στοὺς

καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ ᾧμα
τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, τιμή, κράτος, εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ἐκ τῆς ὁμιλίας
Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κοιμητηρίου καὶ τὸν
σταυρόν, Migne, PG. 49, 393-398)

αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ἐκ τῆς ὁμιλίας Εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ κοιμητηρίου καὶ τὸν σταυρόν, Migne, PG. 49, 393-
398)